

ОПЕРА

У

КАМЕРА

ХИТОМИ
КАНЕХАРА

ХИТОМИ КАНЕХАРА ОБИЦИ И ЗМИИ

Превод: Мая Милева

chitanka.info

— Знаеш ли какво е раздвоен език?

— Какво? Като на змия ли?

— Да, като на змия или гущер... А знаеш ли, че и човешкият език също може да се раздели така, на две?

Без да бърза, той извади цигарата от устата си и изплези език. Върхът на езика му наистина беше раздвоен като на змия. Аз омагьосана се вторачих в езика му, а той обхвана цигарата само с дясната половина и я пъхна в цепнатината.

— Супер!

За първи път виждах раздвоен език.

— Не искаш ли и ти да опиташ нещо такова — попита той и аз, докато се усетя, закимах с глава. Хората, които раздвояват езика си, обикновено са смахнати типове. Те наричат това „модификация на тялото“. Първо си правят пиърсинг на езика, след това постепенно разширяват дупката, като си слагат все по-дебели халки, а накрая пристягат езика с корда или зъболекарски конец и прерязват последните милиметри със скалпел или бръснарско ножче. Цялата тази процедура ми беше подробно обяснена от новия ми познайник.

— Повечето хора минават по този път — продължи той, — но има и такива, които, без да се церемонят, направо разполовяват езика си със скалпел.

— Не е ли опасно? Нали, ако си отхапеш езика например, може да умреш? — попитах аз и змийският език продължи с обясненията си:

— Езикът се обгаря, за да се спре кървенето. По-бързо е да си разполовиш езика направо, но аз минах по дългия път и започнах с пиърсинг. Вярно е, че отнема повече време, но затова пък разрезът става по-хубав.

Само като си представих как кървящият език се обгаря с нажежено желязо, и кожата ми настръхна. В момента аз нося две халки с размер 0 на дясното си ухо, а на лявото ми са наредени отдолу нагоре три халки, съответно с размер 0, 2 и 4. Размерът на халките се измерва в числа от 16 до 0. Колкото по-малко е числото, толкова по-дебела е халката или обицата. Обикновено при първо пробиване на ушите се започва с обици размер 16 или 14, което значи, че дебелината им е около 1,5 мм. След размер 0 следва 00, тоест дебелината на халката е около 9,5 мм, а дебелината на халките с размер под 00 вече превишава 1 см. Честно казано обаче, хората с халки под размер 00 приличат на

туземци от някое племе и при тях въобще вече не може да се говори за разкрасяване.

Припомняйки си колко болезнено беше пробиването на ушите, направо не можех да си представя колко ли ще боли да си пробиеш езика. аз носех халки с размер 16, докато в един клуб не се запознах с Ери. Тя беше две години по-голяма от мен и имаше халки с размер 00, които ми направиха силно впечатление.

— Изглеждаш страхотно — заговорих я аз, вследствие на което тя ми подари цялата си колекция от няколко десетки халки с размери от 12 до 0 с думите:

— Стигнеш ли веднъж дотук, няма връщане назад — вече не можеш да носиш малки обици.

Не беше никакъв проблем да разширя дупките си от размер 16 до около 6. От 4 до 2 и от 2 до 0 обаче си беше живо мъчение. Дупката кървеше, а меката част на ушите ми се зачервяваше и подуваше. Пулсиращата болка продължаваше два-три дни. Бяха ми необходими цели три месеца, за да стигна до размер 0, тъй като Ери, освен халките, ми беше предала и убеждението си да не се използват инструменти за разширяване. Когато срещнах змийския език, тъкмо се канех да направя следващата стъпка и да мина на размер 00. Вече бях пристрастена към разширяването и попивах всяка негова дума като омагьосана, а той явно нямаше нищо против да задоволи любопитството ми.

Няколко дни по-късно Ама — така се казваше змийският език — ме заведе в пънккарското студио „Дизайър“^[1]. Студиото се помещаваше в сутерена на някаква сграда в покрайнините на квартала с нощните заведения. Първото нещо, което се набиваше на очи още от вратата, беше една фотография на вагина с пиърсинг на вулвата в близък план. Стените на студиото бяха облепени с фотографии на татуирани и пробити тестиси. По рафтовете вътре в помещението бяха изложени и по-нормални бижута и аксесоари за тяло, но имаше и богат избор от камшици и кутии за пениси. С една дума, намирах се в магазин за извратеняци. Ама извика и иззад щанда се показа обръсната до голо глава. На гладката задна част на главата беше татуиран свит на кълбо дракон.

— О-о-о, Ама, отдавна не си се мяркал насам!

Реших, че пънкарят е вероятно на около 24–25 години.

— Луи, да ти представя собственика на студиото, Шибасан^[2]. Шибасан, това е гаджето ми.

Честно казано, не се смятах за гадже на Ама, но си замълчах и поздравих с лек поклон.

— Аха. Бива си я.

Стана ми нервно и неловко.

— Дошли сме да ѝ пробиеш езика.

— Я виж ти! Значи и куклите^[3] си пробивали езика — учуди се Шибасан, разглеждайки ме с любопитство.

— Не съм никаква кукла.

— Даже възнамерява и да си го раздвои — додаде Ама, изсмивайки се подигравателно, сякаш не ме беше чул. Спомних си, че в едно студио ми бяха казали, че след гениталиите най-боли да си пробиеш езика. Зачудих се дали мога да се доверя на тоя пънкар да ми го пробие.

— Ела тук и си покажи езика — каза Шибасан. Приближих се и се изплезих, а Шибасан се наведе към мен:

— Я да видим? Не ти е много дебел езикът и няма да боли много. Това ме поуспокои.

— Но нали, като ядеш печено, след стомаха най-труден за дъвчене е езикът — изразих на глас това, което не ми даваше мира през цялото време. Безпокоях се дали наистина не е опасно да се пробива такава жилава част на тялото.

— Е, да. В сравнение с ушите боли, дума да няма. Ами иде боли, как няма да боли — пробиваш си дупка в езика, в края на краищата.

— Шибасан, стига си я плашил. Не се притеснявай, Луи, щом аз изтърпях...

— Е, да, само дето припадна... Но както и да е. Ела тук!

Шибасан посочи с пръст към другата страна на щанда и ми се усмихна. Усмивката съвсем разкривяваше лицето му. Носеше халки на клепачите, веждите, устните, носа и бузите си и беше невъзможно да се разчете изражението на лицето му. Освен това opakото и на двете му ръце беше покрито с белези от изгаряния. Отначало си помислих, че това са рани от някаква злополука, но когато скришом хвърлих още един поглед, видях, че всички белези представляват кръгове с

диаметър около един сантиметър. Явно бяха белези от изгорено с цигара. Несъмнено беше напълно побъркан. За първи път си имах работа с подобен тип хора — всъщност Ама беше първият пънкар, с когото се запознах. Езикът на Шиба-сан не беше раздвоен, но затова пък носеше толкова много халки, че видът му всяваше страх. Заедно с Ама минахме в задната стая и Шиба-сан ми посочи един стол от алуминиеви тръби. Седнах и се огледах — в стаята имаше кушетка и множество инструменти, чиято употреба не ми беше ясна, а по стените, разбира се, бяха закачени неприлични снимки.

— Шиба-сан, ти и татуировки ли правиш? — попитах.

— Тъхъ, аз съм и татуист, но тази ми я направи един колега — отвърна Шиба-сан, посочвайки татуировката на главата си.

— А моята съм я правил тук — вметна Ама.

Вечерта, когато бях срещнала Ама и се бяхме впуснали в разговор за раздвоени езици, той ме заведе в апартамента си да ми покаже снимки на подробно документирания процес на разширяване на дупката в езика и разрязването на последните няколко милиметра със скалпел. Аз задълбочено разгледах снимките една по една. Ама бе разширил дупката до размер 00 и накрая е трябвало да разреже само около 5 мм, но въпреки това раната кървяла обилно. Освен това в един ъндърграунд уебсайт бе заснето на видео и самото разрязване на езика и за учудване на Ама аз изгледах кадрите няколко пъти. И на мен самата не ми беше ясно защо съм така привлечена от всичко това. Покъсно същата вечер преспях с Ама, след което той гордо ми показа татуировката си на дракон, разпростряла се върху горната част на ръката и гърба му, а аз се зарекох, че след като раздвоя езика си, ще си направя и татуировка.

— Искам и татуировка!

— Сериозно? — възкликнаха Ама и Шиба-сан едновременно.

— Ами да, защо не. Всъщност татуировките стоят по-добре на жени, отколкото на мъже. Особено на млади жени. На гладка и нежна кожа може да се нанесе много подробна рисунка — каза Шиба-сан, погалвайки горната част на ръката ми.

— Шибасан, първо езика — напомни му Ама.

— А, да — сепна се Шибасан, протегна ръка и свали от алуминиевата етажерка увит в найлонова торба инструмент, който имаше формата на пистолет и беше досущ като този за продупчване на ушите.

— Покажи си езика. Къде искаш дупката?

Изплезих език пред огледалото и посочих в средата на езика си, на около два сантиметра от върха. С обигран жест Шибасан почисти езика ми с памук и отбеляза черна точка на мястото, което му бях посочила.

— Сложи си брадата на масата!

Аз се наведох и с изплезен език направих каквото ми бяха казали. Шибасан постла хавлиена кърпа под езика ми и нагласи обицата в пистолета. Аз обаче го плеснах по ръката и заклатих глава.

— Какво има?

— Тази обица не е ли размер 12? Веднага 12 ли ще ми сложиш?

— И какво като е 12? Да си виждала някой с 14 или 16 на езика? Не се безпокой!

— Моля те, нека започнем поне с 14!

Ама и Шибасан се възпротивиха, но аз се замолих отчаяно и в крайна сметка надделях. Та нали дори и когато си пробивам ушите, започвам с 14 или 16! Шибасан нагласи обица с размер 14 в пистолета и попита отново:

— Тук я искаш, нали?

Аз кимнах леко с глава и стиснах юмруци. Дланите ми вече бяха обилно изпотени и хлъзгави. Шибасан изправи пистолета, положи предната му част на кърпата и бавно го придвижи напред, докато ухапа езика ми. С долната страна на езика си почувствах студенината на метала.

— Готова ли си? — попита тихо Шибасан, а аз го погледнах и кимнах.

— Ей сега — прошепна Шибасан и натисна спусъка. Гласът му ме накара да си го представя по време на секс. Дали и тогава предупреждава с този тих глас, че е готов да свърши?

Едновременно с пукота на пистолета по цялото ми тяло пробягаха тръпки, по-силни от тези при оргазъм, и кожата ми настръхна. Стомахът ми се сви в спазъм и усетих лек гъдел между

краката си. Изстрелвайки обичата, пистолетът ме освободи и аз прибрах език обратно в устата си с изкривено от болка лице.

— Я да видя! — Шиба-сан обърна лицето ми към себе си и се изплези.

С насълзени очи и аз изплезих безчувствения си език.

— Всичко е наред. Обичата не е влязла накриво, а е и точно на мястото.

Ама се вмъкна между нас и внимателно разгледа езика ми.

— Прав е. Имаш късмет, Луи.

Езикът ми гореше от болка и ми беше трудно да говоря.

— Луи... Нали така ти беше името? Явно си доста издръжлива. Вярно казват, че жените по-добре понасят болката. Има мъже, които припадат, когато им пробиваш чувствителни части на тялото като езика или гениталиите.

Аз изразих съгласието си безмълвно, само с кимване. На моменти се редуваха тъпа и остра болка. Въпреки това обаче бях доволна, че послушах Ама да дойдем тук, иначе, ако бях започнала сама, както смятах в началото, сигурно щях да се откажа по средата. Дадох ми лед да охладя езика си и скоро усетих, че възбудата ми постепенно започна да спада. Щом се поуспокоих, Ама и аз се върнахме в магазина да разгледаме изложените артикули. Когато на Ама му омръзна, той отиде до рафтовете със садо-мазо аксесоари, а аз се приближих към щанда да поговоря с Шиба-сан, който също се бе върнал в студиото.

— Шиба-сан, какво мислиш за раздвояването на езика?

— Какво ли? — Шиба-сан замислено наклони глава. — За разлика от обичите и татуировките, това наистина променя формата на тялото. Интересно е като идея, но лично аз не бих се подложил на такова нещо. Според мен само Господ Бог има правото да променя телата ни.

Кой знае защо, думите на Шиба-сан ми се сториха много убедителни и аз закимах в знак на съгласие.

В съзнанието ми изплуваха различни начини за модификация на тялото, които бях виждала — пристягане на стъпалата или на кръста с корсет с цел смаляване, или пък удължаване на вратовете с метални обръчи, което практикуват някои племена. Скобите за зъби май не влизат в тази категория, те са по-скоро подобрения.

— Какви хора би създал, ако беше Господ Бог?

— Не бих променил нищо по телата на хората, но бих ги направил глупави като кокошки. Толкова глупави, че да не могат дори да си представят съществуването на Бог.

Повдигнах леко поглед към Шибасан. Думите му звучаха като шега, но в очите му видях зловещо пламъче. Интересен човек, помислих си аз.

— Някой път ще ми покажеш ли мостри на татуировки?

Шибасан се усмихна и отвърна любезно:

— Разбира се!

Цветът на очите му беше неестествено светлокафяв, а кожата — бяла, почти като на европейец.

— Може да ми се обадиш, когато поискаш. На твое разположение съм по всяко време и ако искаш да ме питаш нещо за пиърсинга на езика.

Шибасан написа номера на мобилния си телефон на гърба на визитната картичка на студиото и ми я подаде. Аз я поех и му се усмихнах в знак на благодарност, хвърляйки поглед към Ама, който беше взел в ръка един камшик и задълбочено го разглеждаше. Извадих портмонето си, за да сложа вътре визитната картичка, и се сетих, че не съм платила.

— Шибасан, колко ти дължа?

— А, за пари не се притеснявай — отвърна той, сякаш това ни най-малко не го засягаше.

Подпрях лакти на щанда, сложих брадичка на дланите си и се загледах в Шибасан, който беше седнал на висок стол от другата страна. Явно му беше досадно, че го наблюдавам, защото не отвърна на погледа ми.

— Лицето ти събужда садистичното в мен — каза той бавно, все още избягвайки погледа ми.

— Това е, защото съм мазохистка и сигурно излъчвам такива сигнали.

Шибасан стана от стола и най-накрая ме погледна. Очите му бяха изпълнени с нежност, сякаш пред него стоеше малко кученце. Наведе се до нивото на очите ми, хвана брадичката ми с тънките си пръсти и се усмихна:

— Какво не бих дал да забия игла в този врат... Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в смях.

— Май си твърде жесток?

— Е, може и така да е.

Бях използвала английската дума за „жесток“ и тъй като не очаквах да я знае, учудено го погледнах:

— Не мислех, че знаеш тази дума.

— Разполагам с богат запас от такива думи — отвърна Шиба-сан и се усмихна засрамено, повдигайки само едното ъгълче на устата си.

Бях убедена, че е напълно побъркан, и въпреки това не можех да потисна желанието си да го оставя да прави с мен каквото си иска. Отпуснах ръце на щанда, повдигнах брадичка и позволих на Шиба-сан да погали врата ми.

— Ей, Шиба-сан, не посягай на чужди гаджета — прекъсна ни недоволният глас на Ама.

— Няма такова нещо — само разглеждах кожата ѝ, нали ще я татуирам.

— А, така ли било? — каза Ама и лицето му видимо се отпусна.

След това Ама и аз си купихме по няколко обици и Шиба-сан ни изпрати до вратата.

Вече бях започнала да свиквам с реакцията на хората, когато вървах по улицата с Ама. На дясната си вежда и на долната си устна той носеше по три островърхи конусовидни обици размер 4, и сякаш това не беше достатъчно, ами от вечния му потник се подаваше татуиран дракон, а яркочервената му грива бе толкова скосена отстриани, че по прическата приличаше на индианец от племето мохаук. Честно казано, видът му направо ме уплаши, когато го видях за първи път в онзи тъмен клуб за потискащо техно. Дотогава ходех само в клубове за хип-хоп и транс, обикновено с приятели по някакъв повод, и си мислех, че, общо взето, между клубовете няма кой знае каква разлика. Онази вечер пак бях излязла с приятели, но на връщане един негър ме заговори на английски със силен акцент и ме убеди да вляза в техно клуба. От пръв поглед ми стана ясно, че този клуб е различен от другите. Пускаха само парчета, които чувах за първи път, докато отегчена чаках на бара да ми наляят нещо за пиене. В този момент

забелязах Ама, който танцуваше с някакви странни движения. Отличаваше се дори и сред тази тълпа от особняци. Очите ни се срещнаха и той, без да се церемони, се приближи. И такива типове свалят момичета, помислих си аз. Побъбрихме за това-онова, след което той ме омагьоса с раздвоения си език. Аз самата не мога да си обясня защо този тесен змийски език ме привлече толкова силно тогава. И досега не ми е ясно какво исках да постигна с подобна безсмислена модификация на тялото.

Докоснах с пръст обицата на езика си. Понякога се удряше о зъбите ми и се чуваше леко издрънчаване. Все още усещах болка, но отокът бе спаднал.

— Луи, как се чувстваш сега, когато си една стъпка по-близо до раздвояването на езика?

— Ами, не знам. Струва ми се, че съм доволна.

— Е, радвам се. Иска ми се да споделим това преживяване — отвърна Ама с глупашкия си смях.

Не знам защо, но Винаги когато се смее, лицето на Ама придобива глупашко изражение. Сигурно защото когато отвори уста, обиците придърпват долната му устна надолу. Мислех си, че всички пънкари като Ама прекарват времето си в пушене на марихуана и безразборен секс, но за мое учудване се оказа, че доста от тях не отговарят на тази представа. Ама бе винаги добър към мен и понякога дори изтърсваше нещо сантиментално, което никак не се връзваше със страховития му вид.

Когато се прибрахме в апартамента му, той ме целува толкова дълго, че започнах да губя търпение. Облиза със змийския си език обицата на езика ми и болката, която ме прониза, ми хареса. Докато правех любов с Ама, затворих очи и си представих Шибасан. Спомних си думите му, че само Бог има право да променя човешкото тяло... Хм... в такъв случай ще трябва да стана богиня. Тежкото ни дишане отекваше в студеното пространство. Беше лято, но климатичната инсталация не работеше и тялото ми бе плувнало в пот. Въпреки това обаче в стаята на Ама беше студено. Може би студенината лъхаше от мебелите, които бяха изработени от някакъв метал.

— Може ли?

Измъченият глас на Ама сякаш се носеше във въздуха. Отворих очи, кимнах леко и Ама се изпразни между краката ми.

— Колко пъти съм ти казвала да се изпразваш на корема ми!

— Съжалявам, не прецених... — каза той с извинителен глас и ми подаде салфетките. Ама винаги се изпразва между краката ми и космите ми се слепват. След секса ми се иска просто да се унеса в сън, но заради непохватността му трябва да си вземам душ.

— Щом не можеш да се изпразваш на корема ми, слагай си презерватив.

Ама сведе очи и пак се извини, а аз се поизбърсах и станах.

— Душ ли ще си вземаш?

Гласът на Ама прозвуча толкова самотно, че се спрях.

— Да.

— Може ли да вляза с теб?

Бях готова да се съглася, но той изглеждаше толкова глупаво, гол-голеничък и с това жалко изражение на лицето, че се отказах:

— Няма място за двама в тази тясна баня.

Взех хавлия, влязох в банята и заключих вратата. Пред огледалото над мивката изплезих език. На върха му блестеше малка метална топчица. Това бе първата стъпка към раздвояването на езика. Шиба-сан ми каза да не разширявам дупката, преди да е изтекъл един месец. Очакваше ме дълъг път...

Когато излязох от банята, Ама, без да продума, ми посочи чаша кафе.

— Благодаря!

Наблюдавайки ме как си пия кафето, по лицето на Ама се разля усмивка.

— Луи, хайде, идвай в леглото!

Послушах го и се мушнах под завивките при него, а той завря лице между гърдите ми и засмука зърната ми. Обожаваше този ритуал и не го пропускаше нито преди, нито след секс. Дали защото езикът му беше раздвоен, но и на мене ми доставяше удоволствие. Излъчващото спокойствие лице на Ама беше като на бебе и дори и у мене се събуди майчинският инстинкт. Погалих го, а той вдигна поглед и щастливо ми се усмихна. Виждайки блаженството му, и аз се почувствах мъничко щастлива. Макар и пънкар, Ама притежаваше способността да накара

хората да се чувстват доволни. Този човек наистина беше голяма загадка!

— Амиии?! Не може да бъде! Сериозно? Сигурно ужасно боли...

Така реагира приятелката ми Маки, когато ѝ казах, че съм си продупчила езика. Пищейки и правейки гримаси, тя дълго се взира в пиърсинга ми, след което продължи:

— Луи, какво те е прихванало? Да си дупчиш езика! Нали мразиш всички тези пънкари и типовете от квартал Хараджуку?

Маки е типична „кукла“. Срегнах я преди две години в един клуб и оттогава сме неразделни приятелки, затова тя така добре познава вкусовете ми.

— Ами, запознах се с един пънкар и може да се каже, че под негово влияние...

— Луи, нали ние, куклите, не си дупчим езиците! А ти взе, че си разшири дупките на ушите, сега пък това с езика... Скоро ще станеш цяла пънкарка.

Опитах се да ѝ обясня, че не се смятам за кукла, но без да ме слуша, Маки продължи да мрънка и да критикува пънкарите. Може и да е права — на рокля и руси къдрици май не подхожда дупка в езика. На мен обаче не ми пукаше и нямах намерение да спирам дотук — бях твърдо решена да стигна докрай и да си раздвоя езика.

— Маки, какво мислиш за рисунките по тялото?

— Рисунки по тялото ли? Искаш да кажеш татуировки? Някоя пеперудка или роза ще изглежда много изискано... — мило се усмихна Маки.

— Не ти говоря за пеперудки, а по-скоро за някой дракон или племенни символи, или пък образи от укийо-е^[4].

Лицето на Маки помръкна и тя повиши глас:

— Какви ги приказваш? Ама наистина, какво ти става! Този пънкар ли те насилва да се подлагаш на такива неща? Да не сте гаджета? Май съвсем ти е промил мозъка.

Може и наистина да ми е промил мозъка. Когато за първи път видях раздвоения език на Ама, усетих как всичко в мен се сгромолясва с трясък. Не знам какво и как се промени, но езикът му мигновено ме привлече. Решението ми да раздвоя езика си бе подтикнато не толкова

от желанието да притежавам такъв език, колкото от необходимостта, тръгвайки по този път, да разбера какво бе раздвижило кръвта ми.

Предложих на Маки да я запозная с Ама и след два часа бяхме на мястото на уговорената среща.

— А ето го и Ама!

Маки отправи поглед в посоката, към която махах, и ококори очи.

— Да не искаш да кажеш?!...

— Да, онази маймуна с червената грива.

— Наистина ли? Честна дума, направо ме побиват тръпки!

Виждайки, че Маки явно си умира от страх, Ама се приближи срамежливо и започна да се извинява:

— Много съжалявам, че съм такъв страшен на вид.

За мое успокоение, безсмислените извинения на Ама разсмяха Маки. Тримата се пошляхме из квартала със заведения и в крайна сметка влязохме в една кръчма, чието единствено предимство беше, че е евтина.

— Благодарение на Ама-сан всички ни правят път — отбеляза Маки.

— Така е. Когато се разхождаме с Ама, никой не се опитва да ме задърпа към някое заведение и никой не ми бута рекламни материали в ръцете.

— Радвам се, че мога да бъда полезен с нещо.

Маки и Ама явно си допаднаха и когато той гордо ѝ показа раздвоения си език, тя искрено му се възхити:

— Значи и Луи така ще си раздвои езика...

— Естествено. Ще имаме еднакви езици. Ей, Луи, защо не си продупчиш веждите и устните, та да си приличаме във всичко?

— Нямам такова намерение. Искам само раздвоен език и татуировка.

— Ама-сан, не се обиждай, но не искам да правиш пънкарка от Луи. Ние сме се зарекли да бъдем кукли за цял живот.

— Това пък откъде го измисли? Аз не съм се заричала в нищо, а и не съм никаква кукла.

— Айде бе! — извикаха Ама и Маки в един глас.

Тримата излязохме пияни от кръчмата и, спорейки разгорещено, се отправихме към станцията на метрото. Повечето заведения вече затваряха и улицата беше пуста, с изключение на двама гангстери, които заоглеждаха Ама изпод око. Подобни типове често се опитват да го предизвикат, но когато се блъснат в него нарочно или пък му се сопнат, Ама просто се засмива добродушно и се извинява. Макар и пънкар, по сърце е съвсем мекушав. Единият от двамата гангстери, облечен във „Версаче“ от глава до пети, се приближи към мене:

— Ей, маце, това гаджето ти ли е?

Маки се беше скрила зад гърбовете ни и не смееше да вдигне очи, а Ама се опитваше да изпепели натрапника само с поглед, така че явно не можех да се надявам на помощ нито от единия, нито от другия. Опитах се да заобиколя мъжа, но той пристъпи в страни и ми препречи пътя.

— Не ми се вярва да ти е гадже!

— Защо да не е, не ти ли достига въображението да си представиш как се чукаме? — свих рамене и попитах с безизразно лице.

— Не ми достига — отвърна той, обгърна раменете ми и завря ръка в деколтето ми.

Докато се опитвах да си спомня какъв цвят е сутиенът ми, чух тъп звук и лицето на значащия в гърдите ми гангстер изчезна от полезрението ми. Не разбрах веднага какво се бе случило и се огледах. Мъжът се беше строполил на земята, а над него се беше надвесил Ама с кървясали очи. Явно Ама беше ударил натрапника.

— Какво правиш бе?! — нахвърли се върху Ама другият мъж, но Ама стовари юмрук в лицето му, възседна мъжа във „Версаче“, който още не можеше да се изправи, и започна да го налага по слепоочията, откъдето скоро шурна кръв.

Мъжът явно беше загубил съзнание още от първия удар, защото лежеше, без да помръдне. Маки видя кръвта и се разпищя. В този миг си спомних, че и днес Ама носи любимите си сребърни пръстени на показалеца и средния пръст на дясната си ръка. Осъзнах, че острият звук, който чувам, е от удара на метал върху човешка кост и ме побиха тръпки.

— Ама, стига, остави го!

Без да продума, сякаш не ме беше чул, Ама продължи да стоварва юмрука си върху лицето на мъжа. Другият мъж, когото Ама беше ударил само веднъж, се изправи и хукна да бяга. Ужас, сигурно ще повика полиция, помислих си аз и без да се усетя, се разкрещях:

— Ама, престани, овладей се!

Сграбчих го за лявото рамо и усетих силата на удара, който той стовари върху лицето на мъжа. Извърнах поглед и видях, че Маки повръща.

— Ама! — изкрещях отново и този път той, изглежда, ме чу, защото усетих как се отпусна. Точно си помислих, че се е вразумил и си пое дъх, когато го видях да бърка с пръсти из устата на мъжа.

— Какво, по дяволите, правиш?!

Ударих го по главата и го задърпах за потника. В този момент се чува сирени и аз изкрещях на Маки да бяга. Лицето ѝ беше смъртнобледо, но тя успя да кимне, махна с ръка за довиждане и каза:

— Трябва пак да се съберем в скоро време!

Тази Маки се оказа учудващо издръжлива. Въпреки че беше пияна, тя се затича, без да залита много-много и скоро изчезна от поглед. Обърнах се към Ама, който се съвземаше и се беше вторачил в мен с празен поглед.

— Ама, стегни се, полицията ще е тук всеки момент. Трябва да се изпаряваме.

Ударих го по рамото, при което той най-сетне ми отвърна с обичайната си патетична усмивка, хвана ме за ръка и се втурна да бяга. За мое учудване се оказа, че Ама е бърз бегач, и аз, задъхвайки се зад него, едва успях да го следвам. Не след дълго се отдалечихме достатъчно и спряхме да си поемем дъх в една тясна задна уличка, където аз премаляла се строполих на земята.

— Какво те прихвана, идиот такъв! — извиках аз и сама се учудих на грубите си думи.

Ама клекна до мен и отвори обления си в кръв юмрук, в който имаше някакви кървави парчета с големина около сантиметър. Веднага разбрах, че това са два от зъбите на онзи тип. Сякаш отнякъде върху гърба ми капна ледена капка вода и космите по цялото ми тяло настръхнаха.

— Вземи ги, твои са — доказателство, че съм отмъстил за тебе — усмихна се гордо Ама.

Ужасиха ме не толкова думите му, колкото усмивката — невинна като на дете. За какво отмъщение ми говори, да не са ме убили!?!...

— Не са ми притрябвали... — понечих да протестирам аз, но Ама взе ръката ми, разтвори я и изсипа в дланта ми двата зъба.

— Смятай ги за доказателство за любовта ми.

Не знаех какво да отговоря и свих рамене:

— За първи път чувам японец да дава такова доказателство...

Ама се сгуши до мене, а аз разроших косата му и го погалих по главата. След това двамата бавно се отпавихме към близкия парк, където Ама изми кръвта от ръцете и потника си. Прибрахме се вкъщи с последното метро, сякаш нищо не се беше случило. Веднага щом влязохме в апартамента, накарах Ама да влезе в банята, а аз извадих двата зъба, които не бях посмяла да изхвърля и бях сложила в тоалетната си чантичка. След като ги разгледах, отидох в кухнята, измих ги и ги прибрах обратно, където си бяха. Явно си имах работа с опасен тип. Ама си мисли, че съм му сериозна приятелка, и ако се опитам да го напусна, ще се разяри и нищо чудно да ме убие.

Ама излезе от банята, седна до мене и впери поглед в лицето ми, сякаш се опитваше да разчете мислите ми, но аз мълчах и той току изтърси:

— Извинявай! Не мога да се контролирам. По принцип съм си добродушен, но ако някой ме ядоса дотолкова, че да ми се прииска да го убия, не се спирам, докато не го довърша.

Помислих си, че вероятно е убивал и преди.

— Ама, вече не си дете. Ясно ли ти е, че ако убиеш човек, отиваш в затвора?

— Всъщност няма да отида в затвора, защото съм непълнолетен — каза Ама сериозно и ме погледна право в очите.

Започнах да губя търпение и ми се стори глупаво, че се притеснявам толкова.

— Не приказвай такива нелепости!

— Не са нелепости. Наистина съм непълнолетен.

— Когато се запознахме, ми каза, че си на 24 години.

— Защото ми се стори, че ти си на около 24 години — и не исках да ме помислиш за дете. Е, пошегувал съм се. А ти, между другото, на колко години си?

— Безочиято ти направо няма граници! Ако искаш да знаеш, и аз съм непълнолетна.

— Сериозно? — извика Ама и ококори очи. — Наистина ли? Не можеш да си представиш колко се радвам!

При тези думи Ама се ухили до уши и ме прегърна.

— Явно и двамата изглеждаме по-стари за годините си — казах аз и го отблъснах.

Дойде ми наум, че всъщност не знаем нищо един за друг — не бяхме обсъждали нито възрастта, нито детството си. Не че избягахме да говорим за тези неща, просто никога не беше ставало дума. Дори и сега, когато разбрахме, че и двамата сме непълнолетни, никой не попита другия точно на колко години е.

— Ама, как е истинското ти име? Амано? Или пък Суама?

— Откъде пък го измисли това Суама? Ама е съкратено от Амадеус. Ама е първото ми име, а Деус е фамилията ми. Не ти ли харесва? Деус! Звучи почти като Зеус^[5].

— Щом не искаш да ми кажеш, няма да настоявам.

— Не ми ли вярваш? Не те лъжа! А как е твоето?

— Сигурно си мислиш, че Луи идва от крал Луи XIV, но всъщност е от Луи Вюитон^[6].

— Я виж каква изискана дама съм си намерил!

След това пак заприказвахме за глупости и пихме бира чак до сутринта.

На другия ден следобед отидох в студиото на Шибасан да разгледам мостри на татуировки. Главата ми направо се замая от разнообразието на модели в албума на Шибасан. Наистина бях впечатлена от рисувателните му дарби.

— Дракон ли искаш? — попита Шибасан, когато надникна през рамото ми и видя, че внимателно разлиствам няколкото десетки страници с рисунки на дракони.

— Ами да, така съм си решила. Това тук не е ли драконът на Ама?

— Да, формата е малко по-различна, но в общи линии е същият като на Ама.

Шибасан се приближи към щанда и ме заглежда отвисоко, докато аз разлиствах албума.

— Нали не си казала на Ама, че си тук?

Вдигнах поглед и видях зловещото насмешливо пламъче в очите му.

— Не съм.

При тези думи Шибасан изведнъж стана сериозен и ми препоръча да не казвам на Ама, че ми е дал номера на мобилния си телефон. Явно Шибасан беше наясно с избухливия характер на Ама.

— Исках да те питам... — започнах аз, но не продължих.

— Сигурно искаш да знаеш нещо повече за него? Шибасан вдигна очи към тавана, после ме погледна и поклати глава, при което аз съвсем се разколебах.

— Всъщност не, май не искам.

— Е, хубаво — каза Шибасан с безразличие и излезе от студиото.

След около десетина секунди вратата се отвори и той се появи отново.

— Къде беше?

— Затворих студиото, нали имам важна клиентка.

— Е, хубаво — казах този път аз с безразличие и се върнах към албума.

После двамата отидохме в задната стаичка и започнахме да обсъждаме татуировката ми. Шибасан започна да нахвърля скици на модели с невероятна скорост. Тъй като на мене ми липсва какъвто и да било талант, със завист го наблюдавах.

— Всъщност, честно казано, малко се колебая. Татуировката ти остава за цял живот и ако ще се татуирам, искам да е нещо наистина разкошно.

Подпряла брадичка на юмука си, прокарах пръст по контурите на една от рисунките на Шибасан.

— Е, в наше време е възможно да се изтрие с лазер, но по принцип си права — татуировката си е за цял живот — съгласи се Шибасан. — В моя случай трябва само да си пусна дълга коса и ще я скрия — допълни той, посочвайки татуировката на тила си.

— Предполагам, че това не е единствената ти татуировка...

— Искаш ли да видиш и останалите? — засмя се той и когато кимнах с глава, съблече блузата си с дълъг ръкав, а аз ахнах. Тялото му приличаше на платно на художник и беше плътно покрито с татуировки — на гърба си имаше татуирани дракон, глиган, елен, пеперуди, божури, вишневи цветове и бор.

— Събрал си комбинацията иношикачо^[7].

— Ами да, обичам да играя ханафуда^[8].

— Липсват ти само детелината и червените кленови листа.

— Е, не ми стигна мястото.

В този момент, когато Шива-сан се обръщаше отново с лице към мен, пред погледа ми попадна еднорого същество, татуирано в горната част на дясната му ръка.

— Това кирин^[9] ли е?

— Да, той е любимата ми татуировка. Сигурно знаеш, че киринът е свещено животно — не яде месо и когато стъпва по трева, не намачква връхчетата ѝ. Някои го смятат за царя на животните.

— Не знаех, че киринът има само един рог.

— Този кирин е нарисуван по китайски модел. Казват, че в Китай киринът има само един рог, обвит в плът.

— Искам да ми татуираш кирин — заявих аз, любувайки се на прекрасното същество.

За миг Шива-сан се поколеба какво да каже:

— Тази татуировка ми я направи най-добрият татуист в Япония.

— Не можеш ли да го помолиш да ми направи и на мене същата?

— Вече не е жив.

При тези думи Шива-сан вдигна глава и ме погледна право в очите, след което сви рамене и продължи:

— Самозапалил се с рисунка на кирин в ръка. Историята е достойна за някой разказ на Рюноске Акутагава. Сигурно е разгневил кирина. Не е трябвало да татуира образа на такова свещено животно. Ако си татуираш кирин, може и върху теб да се стовари някое проклятие — допълни той, поглаждайки татуировката си.

Това обаче не ме разколеба. Стоях като вцепенена и не откъсвах поглед от свещеното животно.

— Освен това — продължи Шива-сан — киринът е комбинация от елен, бик, вълк и няколко други животни и се рисува много трудно.

— Но аз не искам друга татуировка. Моля ти се, Шиба-сан, нарисуй ми поне модела!

Шиба-сан зацъка с език леко раздразнен, погледна ме и каза с тих глас:

— Е, щом толкова настояваш... — а аз го обсипах с благодарности.

— На първо време ще нарисувам модела, пък после ще видим. Искаш ли нещо специално за фон?

Замислих се и отворих албума с рисунки.

— Искам да го комбинираш с дракона на Ама.

Шиба-сан се загледа в дракона и промърмори повече на себе си, отколкото на мен:

— Ясно. И без това ще рисувам кирин за първи път, може би наистина ще е добре да го комбинирам с нещо друго... пък и драконите сега са на мода.

— Така е — засмях се аз и продължих. — Искам да е същата големина като дракона на Ама, но да е само върху гърба ми. Колко ще струва всичко?

Шиба-сан вдигна поглед към тавана, сякаш размисляше, и каза, поглеждайки ме изкосо:

— Едно чукане.

— Няма проблем — отвърнах аз и видях как в погледа му се събужда садистът.

— Съблечи се! — заповяда Шиба-сан и аз се изправих. Лятната рокля беше залепнала по тялото ми от пот. Смъкнах ципа и усетих прохладен полъх. Оставих роклята да падне на пода, а Шиба-сан ме огледа от глава до пети със студен поглед и каза:

— Много си слаба. Ако надебелееш, след като те татуирам, кожата ти ще се разтегне и татуировката ще се разкриви.

Разкопчах сутиена и свалих бикините си, също влажни от пот, след което събух сандалите и седнах на кушетката.

— Не се безпокой. Теглото ми не се е променяло от години.

Шиба-сан загаси цигарата си в пепелника и пристъпи напред, разкопчавайки колана си. Спря до ръба на кушетката, грубо ме блъсна да легна и обхвана врата ми с ръце. Почувствах как пръстите му се впиват в плътта ми. Стоеше изправен над мен и виждах как вените по ръцете му се издуват. Не ми достигаше кислород и усетих първите

конвулсии. От гърлото ми излезе хриптящ звук, а лицето ми се изкриви в гримаса.

— Измъченото ти лице ме възбужда — каза Шибасан.

Той освободи гърлото ми, за да събуе панталона и боксерките си, след което дойде отново при мен. Все още замаяна от липсата на кислород, почти не разбрах кога Шибасан подпря колената си върху раменете ми и тикна пениса си в устата ми. Върху вътрешната страна на бедрата си имаше татуиран по един дракон. В полунесвяст, поех пениса му с уста и усетих миризмата му. Може би заради тази миризма на пот и амоняк най обичам да правя секс през лятото. Шибасан ме погледна с празни очи сграбчи косата ми и силно я дръпна. Усетих как овлажнявам, без дори да ме е докоснал.

— Как го правите с Ама?

— Какво значи как? По нормалния начин...

— Аха — каза той, измъкна колана от панталона си и завърза ръцете ми зад гърба, — и това те задоволява?

— Разбира се. Аз мога да се задоволявам и по обикновения начин.

— Намекваш, че аз не мога, така ли?

— А можеш ли?

— Не мога.

— И аз така си помислих. Нали си садист.

— За сметка на това обаче мога да го правя и с мъже, не съм много придирчив — засмя се Шибасан.

Думите му ме накараха да си го представя с Ама и това ми хареса. Шибасан ме повдигна, сложи ме на пода и стъпи върху лицето ми с десния си крак. Засмуках пръстите на краката му един по един, след което близах стъпалото му, докато устата ми пресъхна. Не се подпирах никъде и вратът ме заболя. Шибасан отново ме сграбчи за косата и повдигна главата ми. Помислих си, че сигурно погледът ми е съвсем празен. Издутите вени по пениса на Шибасан пулсираха.

— Мокра ли си?

Кимнах и Шибасан отново ме вдигна на кушетката. Инстинктивно разтворих крака, но усетих, че ме обхваща леко безпокойство. И преди съм го правила със садисти, но този момент винаги ме плаши, тъй като садистите са способни на всичко. Нямам нищо против еротични играчки или клизми. Не се противя и ако ме

пошляпнат малко или ако са настроени за анален секс. Единственото, което ме плаши, е кръв. Веднъж един тип ми напъха половинлитрова стъклена бутилка, след което се опита да я строши с чук. Била съм и с такива, на които им доставяше удоволствие да ме дупчат с игли. Затова сега ръцете ми бяха изпотени и кожата ми бе настръхнала от ужас пред неизвестността. Изпитах истинско облекчение, когато ми стана ясно, че Шиба-сан няма намерение да използва нищо друго, освен ръцете си. Той вкара два пръста в мене и ги задвижи навън-навътре като бутало, но не след дълго ги извади и ги избърса о бедрото ми, сякаш се беше докоснал до нещо мръсно. Изражението на лицето му ме накара да овлажнея още повече.

— Шиба-сан, не издържам повече — замолих го аз, а той сложи още мокрите си пръсти в устата ми и попита:

— Гадно ли е?

Кимнах, а той ги извади от устата ми, вкара ги отново в мене и после пак в устата ми. Пред очите ми изникна образът на Ама, надвесен над онзи тип, как рови с пръсти из устата му. Кимнах отново, Шиба-сан извади пръстите си и грубо натисна главата ми върху чаршафите. Опитах се да запазя равновесие, подпряна на лицето, раменете и коленете си, и долната част на тялото ми се разтрепери.

— Моля ти се, Шиба-сан, не издържам.

— Млъквай! — кресна той, хвана ме за косата, завря лицето ми във възглавницата, вдигна бедрата ми високо, плю между тях, пъхна отново пръстите си, извади ги и най-после с един удар вкара пениса си дълбоко в мен. Извиках и се учудих, че гласът ми звучи като ридание. Не след дълго усетих, че от очите ми са потекли сълзи. Когато изпитвам удоволствие, винаги се разплаквам. И сега усетих как удоволствието се надига в мене. Без да спира, Шиба-сан отвърза колана, с който бе стегнал китките ми, и когато освободих ръцете си, той извади пениса си, а аз усетих как сълзите ми отново потичат. Той ме сложи отгоре, сграбчи ме за таза и ме задвижи напред-назад. Гениталиите ми бяха станали безчувствени.

— Искам да те видя пак разплакана — заповяда Шиба-сан.

При думите му очите ми отново се наляха със сълзи. В този момент усетих как ме изпълва тръпката на оргазма и задвижих бедра по-бързо. Когато тръпката отмина, замрях неподвижна, неспособна да помръдна, но Шиба-сан грубо ме блъсна върху чаршафите, качи се

върху мен, вкара пениса си надълбоко и продължи да ме чука, като ме стискаше за гърлото и дърпаше косата ми, за да извика на лицето ми онзи израз на страдание, който му доставяше такова удоволствие. Не след дълго го чух да казва с равен глас „Ей сега“ — точно както беше казал, преди да продупчи езика ми, след което вкара пениса си още веднъж надълбоко, изкара го и се изпразни в устата ми. Краят ме накара да се почувствам така, сякаш ме бяха освободили от ада и същевременно ме бяха изгонили от рая.

Веднага след това Шибасан стана от кушетката, избърса се и obu боксерките си. Хвърли ми салфетките, а аз заставах пред огледалото да се избърша и оправя грима си, който се беше размазал от сълзите. Седнахме на кушетката, подпрели гърбове на стената и известно време пушихме, вперили поглед в тавана, разменяйки си от време на време по няколко незначителни думи — фрази като „Подай ми пепелника“ или „Каква жега!“.

Най-сетне Шибасан се изправи, обърна се към мен и ме изгледа с презрение:

— Разделиш ли се с Ама, ще станеш мое гадже, ясно ли ти е?

Думите му ме разсмяха:

— Стана ли твое гадже, ще ме убиеш!

— Да не мислиш, че с Ама си в безопасност — отвърна Шибасан, без да променя изражението на лицето си.

Не знаех какво да отговоря.

— Ако обаче станеш мое гадже, мисля и да се оженим — допълни той и ми подхвърли бельото.

Докато си обувах бикините, се опитах да си представя какъв ли ще бъде семейният ни живот с Шибасан. Вероятно ще трябва ежедневно да се боря за оцеляването си. Облякох роклята си и станах от кушетката, а Шибасан отвори малкия хладилник, извади кутия кафе, отвори я и ми я подаде.

— Много си мил!

— Отворих я само защото видях, че ти с този маникюр не можеш да направиш нищо — грубо обясни Шибасан, а аз го целунах по бузата.

— Благодаря!

Благодарността ми прозвуча не на място в тази мрачна стая. Върнахме се в студиото и го отворихме.

— Май нямаш много клиенти?

— Повечето идват за татуировка или пиърсинг и обикновено предварително си уговарят час. Хората не се отбиват тук просто ей така, да позяпат.

— А, ясно.

Седнах на стол зад щанда, изплезих език и попипах с пръст обицата. Вече не усещах болка.

— Не е ли време да я сменя с размер 12?

— Още не. Трябва да изчакаш поне месец. Затова ти казах да започнеш направо с 12 — каза Шиба-сан студено, надничайки зад щанда.

— Нали ще ми се обадиш, когато направиш шаблона за татуировката ми?

— Ще ти се обадя, но ела с Ама. Кажу ми, че искаш да си купиш нови обици и се направи на изненадана, когато ти покажа модела.

— В такъв случай трябва да ми се обадиш през деня, когато Ама е на работа.

— Добре — отвърна Шиба-сан и започна да подрежда рафтовете.

Реших, че е време да се прибирам и взех чантата си в ръце, но в този момент Шиба-сан се обърна към мен и аз го погледнах въпросително.

— Мисля си, че сигурно съм „божие чедо“ — каза той с безизразно лице.

— Звучи като заглавие на лош филм.

— Господ трябва да е садист, за да даде живот на хората.

— Тогава излиза, че Дева Мария е мазохистка, така ли?

— Ами сигурно — промърмори Шиба-сан и се върна към заниманието си.

С чанта в ръка излязох иззад щанда.

— Не искаш ли да хапнем нещо, преди да си тръгнеш?

— Не, Ама ще се прибере вкъщи всеки момент.

— Тогава до скоро — при тези думи Шиба-сан грубо ме погали по главата, а аз погладих ръката му на мястото, където под ръкава се спотайваше киринът.

— Ще ти нарисувам много хубав модел — обеща Шиба-сан, а аз му се усмигнах в отговор, махнах с ръка и излязох.

[1] От англ. „желание“. Б.пр. ↑

[2] Употребата на японската учтива форма за обръщение „сан“ в общи линии съвпада с тази на „господин“, „госпожа“ и „госпожица“, но има и множество съществени разлики. Една от тях е, че „сан“ се използва не само с фамилно име, а и с лично име, галено име и дори прякор. Освен това „сан“ се употребява и в случаи, когато на български език не се изисква употребата на „господин“ — например при колеги или приятели. Б.пр. ↑

[3] Японски момичета, които изрусяват и къдрят косите си по подобие на куклите Барби. Обикновено са силно гримирани, носят сини контактни лещи, не смятат да се омъжват и преживяват от почасова работа. Б.пр. ↑

[4] Японски гравюри върху дърво от XV–XIX век. В превод — „образи от плаващия свят“. Б.пр. ↑

[5] На японски Зевс. Б.пр. ↑

[6] Френски дизайнер, изключително популярен в Япония. Б. пр.

↑

[7] Печеливша комбинация от игра на карти. Б.пр. ↑

[8] Карти, с които могат да се играят различни игри. В тестето има 12 бои, а във всяка боя — по четири карти. Дванайсетте бои представляват месеците на годината и на всеки месец отговаря по едно цвете или растение. Например януари е бор, февруари е цъфнала слива и т.н. Б.пр. ↑

[9] Митично същество, единорог. Б.пр. ↑

Навън слънцето вече залязваше, а въздухът беше толкова свеж, че почти се задавих и побързах да се кача на метрото.

По улицата, която води от станцията на метрото към апартамента на Ама, са наредени множество магазини и винаги е пълно със семейства с деца, излезли на покупки. Направо ми прилоша от цялата тази врява. Вървах бавно и едно дете се блъсна в мен, а майката ме погледна, сякаш нищо не се беше случило. Детето също вдигна глава към мен, готово да се разплаче, но аз му се изплезих и забързах напред. Не искам да живея в този потискащ свят, предпочитам просто да изгоря, помислих си аз.

Щом влязох в апартамента на Ама, веднага се съблякох, сложих всичките си дрехи в пералнята и я включих. В студиото на Шибасан винаги се носи мирис на ароматни пръчици и сигурно дрехите ми са пропити с него. След това влязох в банята и се изкъпах. Когато излязох и се избърсах с кърпата, обух чифт дънки и навлякох една от тениските на Ама. Гримирах се леко и си изсуших косата. Чак след като извадих дрехите от пералнята и ги проснах да се сушат, реших да си поема дъх. Точно в този момент обаче се прибра Ама.

— Здравсти!

— Привет!

Успокоих се, когато видях, че по лицето му се разля широка усмивка.

— През целия ден ми се спеше — оплака се Ама, протягайки се.

Нищо чудно, нали не бяхме спали цяла нощ. И аз бях изтощена. На сутринта, след като изпратих Ама не бях успяла да заспя отново и затова се бях обадила на Шибасан. Като се замислих, реших, че денят ми бе протекъл точно както си го бях пожелала, без да се случи нищо извънредно. Единственото необичайно събитие бе срещата ми с кирина. С нетърпение очаквах деня, в който митичното същество ще заживее върху гърба ми. Не ме е грижа, че Ама е Амадеус или пък Шибасан е „божие чедо“, а само аз съм най-обикновено човешко същество. Искам просто да живея в тъмен подземен свят, където не достигат лъчите на слънцето. Няма ли място, където не се чуват детски смях и любовни песни?

Двамата с Ама вечеряхме в една кръчма, върнахме се в апартамента и правихме секс по нормалния начин, след което Ама моментално заспа, а аз отворих една бира и отпивайки на гълтки, се

загледах в лицето му. Чудех се дали ако разбере какво съм правила с Шибасан, ще ме пребие, както стори с онзи гаден тип.

Реших, че ако мога да избирам, предпочитам да ме убие „божието чедо“, а не Амадеус. Но „божието чедо“ едва ли е способен на убийство. Ама се беше проснал на леглото с разперени ръце и сребърните му пръстени улавяха светлината. Включих телевизора, за да се поразея, но давах само скучни програми и досадни документални филми, затова повъртях каналите и го изключих. Списанията на Ама бяха все на тема мъжка мода, а не можех да си служа с компютър. Зацъках с език и в крайна сметка взех в ръка един таблоид. В света, в който живееш, човек няма нужда от друг източник на информация. Хвърлих един поглед на програмите на нощните канали и продължих да преглеждам вестника отзад напред. Единственото, което научих, бе, че и в Япония стават убийства всеки ден, а порноиндустрията е в застой. В този момент погледът ми бе привлечен от заглавието на кратко съобщение: „29-годишен гангстер пребит до смърт на улица в квартал Шинджуку“. Пред очите ми веднага изплува лицето на онзи тип. Не може да бъде, той беше доста по-възрастен. А може би и той като нас просто изглеждаше по-стар за годините си? Вероятно става дума за друг подобен инцидент в Шинджуку. Поех си дъх и продължих да чета: „Жертвата починала скоро след като я докарали в болницата. Престъпникът още не е заловен. Според описанието на очевидци извършителят е слаб, червенокос мъж, около 25-годишен, на ръст 175–180 см.“

Погледнах Ама, сравнявайки го с това описание, и оставих вестника.

Ако става дума за инцидента от онзи ден, единствен свидетел беше другият мъж. В такъв случай нямаше ли първо да си спомни пиърсинга по лицето и татуировката на Ама? Едва ли Ама е застрашен от някаква опасност, самоубеждавах се аз, въпреки че няха никаква гаранция. Сигурно някой друг, който много прилича на Ама, е убил 29-годишния гангстер, а мъжът, когото Ама преби, си е жив и здрав.

Все пак грабнах чантата си и изтичах до денонощния магазин, където купих избелващ препарат за коса и нова боя в пепеляв цвят. Върнах се в апартамента и разтърсих Ама, който още тънеше в дълбок сън.

— Какво има? — замърмори Ама, но аз го плеснах по главата, за да го разсъня и го накарах да седне пред огледалото.

— Луи, какво правиш?

— Какво ли? Ще сменим цвета на косата ти. Отдавна си го мисля, тъй като не мога да понасям червената ти коса.

Все още без да разбира какво става, Ама последва заповедите ми и се съблече, оставайки само по боксерки.

— Не знаеш ли, че на тъмна кожа не подхожда червена коса? Явно си лишен от всякакъв вкус.

Започнах да разтварям избелващия препарат и острата миризма ме накара да сбърча нос, но по лицето на Ама се разля усмивка:

— Колко си добра! Обещавам да подобря вкуса си. Нали ще ми помогнеш?

Явно Ама виждаше всичко откъм хубавата страна. Какъв щастливец!

— Добре, добре — отвърнах аз и започнах да нанасям избелителя върху разделената на кичури коса на Ама. Не знам какво щях да постигна, като променя цвета на косата му, но реших, че все пак трябва да направя каквото мога за момента. Нанесох половината от препарата, измих косата му и когато я изсуших, цветът ѝ вече беше рус. Веднъж една фризьорка ми обясни, че когато променяш цвета на косата си в напълно различен цвят, например от червен на сив, трябва много внимателно да се смъкне първият цвят. Затова разтворих останалата част от избелващия препарат и повторих процедурата, след което косата му стана платинено руса. Изсуших я със сешоара и започнах да нанасям новата боя.

Ама явно умираше за сън и току задрямваше, но аз си повтарях, че това е за негово добро, и не позволих на съжалението, което изпитвах към него, да надделее. Когато свърших с боядисването и увих главата му с найлоново фолио, Ама отвори очи и ми се усмихна:

— Благодаря ти, Луи.

Поколебах се дали да не му покажа вестника, но се отказах и се отправих към банята да измия ръцете си.

— По-красив ли съм сега?

— Не съм казала, че си грозен — отвърнах аз, подавайки глава от банята, и Ама се засмя.

— За теб съм готов и главата да си обръсна. Ако искаш, мога да започна и да се обличам с подходящи дрехи за гадже на кукла като теб. Само кажи — и ще си избеля и кожата.

— Не говори глупости!

Ама не е грозен и макар погледът му да е малко страшен, може да се каже, че е по-скоро симпатичен. Разбира се, с тези татуировки и пиърсинга по лицето за красота и дума не можеше да става... Ако го бях видяла някъде на улицата, сигурно щях да си помисля: „Защо е загрозил така хубавото си лице...“

Много добре разбирам обаче какво иска да каже Ама. И аз предпочитам хората да съдят за мене по външния ми вид. Ако слънчевата светлина прониква във всяко кътче от земното кълбо, сигурно ще намеря начин самата аз да се превърна в сянка, само и само да се скрия от нея.

Не бяха изминали и десет минути, когато Ама започна да губи търпение и ме попита няколко пъти още ли не е готово. Съчувствах му, но бях решила да залича всякаква следа от червения цвят, затова оставих боята цели 30 минути, след което магнах фолиото и разроших косата му с пръсти.

— Какво правиш?

— Окислявам я — така цветът става по-наситен. Проверих дали не съм пропуснала някой кичур, подадох му хавлия и Ама послушно завлачи крака към банята. Докато той си вземаше душ, аз хвърлих още един поглед на съобщението във вестника. Не може да е Ама, сигурно става дума за някой друг, започнах да се самоубеждавам отново. Не можех да си обясня защо така отчаяно се опитвам да предпазя Ама от грозящата го опасност, въпреки че дори не го харесвах чак толкова.

Когато Ама излезе от банята, пооправих косата му, а той се погледна в огледалото, взе да примигва с очи и закриви физиономия.

— Престани, отвращаваш ме!

При тези думи лицето на Ама помръкна и той ми обърна гръб. Косата му беше боядисана в разкошен сив цвят. От червеното нямаше и следа.

— Ама, от утре започваш да носиш ризи с дълги ръкави.

— Това пък защо? Времето е още горещо.

— Млъквай и прави каквото ти казвам! С тези потници хората те мислят за гангстер.

— Е, добре де — отвърна Ама, леко обиден.

Така щеше да скрие татуировките, които биеха на очи, а полицията може би нарочно не беше дала никаква информация за тях.

Дали не преувеличавах опасността и не прекалявах ли с усилията си да променя външния му вид? Важното бе, че постигнах целта си и го накарах да обещае, че ще следва заповедите ми. Той ме притисна силно към себе си и каза:

— За теб, Луи, съм готов на всичко!

След това ме завлече в леглото. Наблюдавайки го, аз си помислих, че наистина не прилича на убиец. Всичко ще е наред, повторих си за сетен път.

Ама повдигна комбинезона ми и засмука зърното на гърдата ми. Когато усетих, че смукането му отслабна, а дишането му стана по-дълбоко, аз загасих лампата и затворих очи. Лежейки в тъмнината със стиснати очи, започнах горещо да се моля да не заловят Ама. Нямах представа към кого отправям молитвите си, но си помислих, че нямам нищо против Бог да ги чуе. Не след дълго и аз потънах в дълбок сън.

На другия ден към обед ме събуди мобилният ми телефон. Беше мениджърът на една агенция за компаньонки. Помоли ме да заместя едно от момичетата, което се бе отказало в последния момент, и като усети нежеланието ми, ми обеща трийсет хиляди йени^[10] за вечерта, което беше доста повече от обичайния хонорар. Откакто се бях пренесла у Ама, живеехме от неговата заплата и не смятах да се връщам към тази работа, но си помислих, че с трийсет хиляди йени добре ще си пийнем, и в крайна сметка неохотно приех.

Бях започнала да работя като компаньонка преди около половин година, защото работата не изискваше особени усилия. Просто се регистрираш в някоя агенция и чакаш да ти се обадят. Работата се състоеше в това да разнасяш и наливаш напитките на официални фирмени тържества по хотелите. Тържествата обикновено продължаваха около два часа, за което плащаха десет хиляди йени в брой още същата вечер. Имах късмет, че съм се родила с миловидно лице.

Пристигнах с малко закъснение във фойето на хотела, където вече се бяха събрали другите момичета и мениджърът. Щом ме видя,

по лицето му се изписа облекчение и той ми се усмихна:

— Най-после!

В стаята за преобличане ни раздадоха кимоната. Първо помогнах на момичетата, които не знаеха как се облича кимоно. Когато започнах тази работа, и аз не знаех, но се научих, наблюдавайки по-опитните компаньонки, и сега се справях безпроблемно. Тази вечер ми бяха дали червено кимоно и щом го облякох, си сложих кестенявата права перука, която бях донесла от вкъщи. С руса коса не можеш да си компаньонка на тържествата на важни фирми, а не исках да се пребоядисвам само за една вечер, затова бях решила да мина с перука. Докато си нагласях перуката, чух, че мениджърът ме вика:

— Госпожице Накадзава!

За първи път от дълго време някой се обръщаше към мен по този начин и това ми припомни, че и аз имам фамилия.

— Обиците ти... — извинително напомни мениджърът.

— А, да, бях ги забравила — казах аз, докосвайки ги с пръсти.

Обикновено няма проблем, ако обиците са обикновени, но моите, с размер 00, не подхождаха на кимоното и щяха да бият на очи на такова официално тържество. Свалих и петте и ги сложих в тоалетната си чантичка. Пред очите ми попаднаха двата зъба. Помислих си, че ако съобщението във вестника се отнасяше за инцидента от онази вечер, полицията трябваше да забележи, че на мъжа му липсват два зъба.

— Госпожице Накадзава! — пак ме повика мениджърът.

— Сега пък какво има? — раздразнено се обърнах към него и видях, че по лицето му е изписано удивление.

— Ъ-ъ-ъ, това пиърсинг ли е?

Веднага разбрах, че става дума за пиърсинга на езика ми.

— Да.

Удивлението му се смени с объркване и той смутено попита:

— А може ли да се свали?

— Съвсем наскоро си го сложих и не ми се иска да го свалям.

— Разбирам, но... — заклати глава мениджърът, търсейки думи.

— Не се безпокойте. Няма да отварям голяма уста... — успокоих го аз и се приближих към него с умиловителна чаровна усмивка.

Лицето му видимо се отпусна и той промълви:

— Е, в такъв случай...

Знаех, че си пада по мен — и усмихна ли му се, мога да го въртя на пръста си, затова и другите момичета ме ненавиждаха.

Влязохме в залата и започнахме да раздаваме усмивки, обикаляйки между гостите с поднос в ръка, за да им наливаме вино и бира. Беше най-обикновено скучно тържество с бюфет за вечеря. По някое време аз и една от компаньонките на име Юри, с която бях в добри отношения, се измъкнахме в съседната зала и под претекст, че подреждаме празните бутилки, пийнахме малко биричка и взехме разпалено да обсъждаме пиърсинга на езика ми:

— Не мога да повярвам на очите си! Точно ти да си пробиеш езика!

Юри реагира по същия начин като Маки.

— Хващам бас, че е заради някой мъж...

— Не заради мъжа, а по-скоро заради езика му — поясних аз.

Скоро обаче тема на разговора стана сексът и когато мениджърът дойде да ни потърси, вече доста се бяхме разгорещили. Отпихме по една последна глътка бира, пръснахме си освежител за уста и се върнахме в залата.

За двата часа на тържеството получих тринайсет визитни картички на елитни служители и след като приключихме със задълженията си, двете с Юри любопитно ги заразглеждахме.

— Я виж този — изпълнителен директор. Става! — възкликна тя.

Юри подреждаше своите визитки по реда на предпочитанията си според поста на притежателя.

— Дори не мога да си спомня как изглежда, пък и сигурно е някой дъртак...

Честно казано, не си падах по костюмирани шефове на елитни фирми, а и те сигурно не биха се заинтересували от момиче като мен, с продупчен език. Приемайки образа на миловидна японка, винаги бях много популярна по тези тържества и получавах много визитки, но този мой образ, разбира се, не беше нищо повече от маска. Раздвоих ли езика си обаче, даже и да исках, вече нямаше да мога да работя като компаньонка. Изплезих език пред огледалото и усетих, че нетърпението ми да разширя дупката колкото може по-скоро, нараства.

След края на първото тържество отидохме в друг хотел, където всичко се повтори и някъде около осем часа приключихме. Аз и Юри

се отбихме в офиса на агенцията, за да получим хонорара си и тръгнахме да се прибираме заедно.

По пътя към метрото иззвъня мобилният ми телефон, при което Юри закачливо вдигна вежди и се засмя. Беше Ама. Сетих се, че бях забравила да му оставя бележка в апартамента или да му пусна съобщение по телефона.

— Ало, Луи, къде си, какво правиш до това време? — изстреля на един дъх въпросите си Ама, готов да се разплаче всеки момент.

— Извинявай, повикаха ме неочаквано за една почасова работа като компаньонка. Вече се прибирам.

— Каква е тази работа? Компаньонка ли каза? Откога това?

— Престани! Регистрирана съм в една агенция. Не е нищо мръсно.

Опитвайки се да потисне напушилия я смях, Юри ме наблюдаваше как успокоявам почти изпадналия в истерия Ама. Уговорихме се на коя станция да се срещнем и затворих телефона. Юри избухна в смях:

— Това твое гадже те държи доста изкъсо.

— Същинско дете е и лесно се разстройва.

— Мисля, че това е много мило — каза Юри и ме сръга с лакът.

„Де да беше само това“ — помислих си и въздъхнах. Разделихме се с Юри и аз се отправих към Ама.

Полюшването на влака през двацетте минути път до мястото на срещата с него ме поуспокои и когато пристигнах там, бодро заподскачах нагоре по стълбите. Ама ме чакаше пред изхода, но когато весело му магнах с ръка, той ме погледна с характерното си жално изражение на лицето.

Седнахме в един ресторант наблизо, поръчахме си бира и Ама започна, без да си поема дъх:

— Прибирам се къщи, а тебе те няма. Нито бележка, нито нищо. Помислих, че си ме зарязала, и се притесних до смърт.

— Стига вече! Благодарение на това сега можем да си позволим този лукс.

Ама подробно ме разпита точно в какво се състои работата ми на компаньонка и когато се увери, че не е нищо мръсно, най-последно се усмихна.

— Ще ми се да те видя облечена в кимоно — каза той, изстисквайки лимона в чинийката ми.

Бирата беше хубава, а и печеното беше вкусно — с една дума, не можехме дори да мечтаем за по-хубава вечеря. Не обичах да работя, но е вярно това, което казват — че след работа бирата е по-вкусна. Само заради това си заслужава човек да поработи. Бях в добро настроение и се смеех на глупавите шеги на Ама. Дори му казах, че новият цвят на косата много му отива. Сякаш всичко беше наред — косата на Ама беше боядисана в сиво, а той се смееше щастливо; въобще нямаше за какво да се притеснявам.

Каква жегга! Макар лятото отдавна да беше свършило, казваха, че това са последните летни горещини. Три седмици след като бях пожелала кирина, Шибасан най-после ми се обади.

— Беше ми трудно — започна той, — нещо все не се получаваше... — И продължи да ми обяснява подробно, завършвайки с думите: — Нямам търпение да ти го покажа.

Вече бях разширила дупката в езика си до размер 12. На другия ден казах на Ама, че искам да си купя обици и го накарах да отидем до студиото. Шибасан сякаш ни очакваше, защото щом пристигнахме, веднага ни заведе в задната стаичка и извади от работната си маса лист хартия.

Ама нададе вик на удивление, а и аз не можех да откъсна очи от рисунката. Шибасан видя, че сме впечатлени, и заповтаря доволно:

— Не е лоша, а? Не е лоша...

Приличаше на дете, което се хвали с новата си играчка.

— Това е, което искам да ми татуираш, Шибасан — казах аз, без да се замислям.

Сърцето ми се разтуптя само при мисълта, че тези разкошни зверове скоро ще украсят гърба ми. Драконът, разперил криле, сякаш всеки момент ще отлети, и киригът, вдигнал лапи, сякаш се опитва да прескочи дракона, скоро щяха да станат неразделни спътници в живота ми.

Шибасан се засмя:

— Е, щом настояваш...

А Ама извика:

— Луи, ти май извади късмет — и ме хвана за ръка.

За първи път виждах не само толкова красив модел за татуировка, а и толкова красива рисунка въобще. Без да губим време, започнахме да обсъждаме мястото и размера на татуировката. Решихме, че ще е малко по-малка от тази на Ама — 15 на 30 сантиметра — и избрахме мястото: от дясното рамо надолу по гърба.

Уговорихме се да започнем след три дни.

— Предния ден не пий алкохол и си легни по-рано, татуирането изтощава — заръча ми Шибасан, а Ама закима в знак на съгласие и добави:

— Не се безпокой, аз ще се погрижа за това.

При тези думи Ама сложи ръка върху рамото на Шибасан, който направи гримаса на досада и ме погледна с онзи студен поглед, който придобиваха очите му по време на секс. Аз му се усмихнах в отговор и забелязах, че и той потиска усмивка.

Ама предложи да вечеряме някъде заедно и Шибасан затвори студиото по-рано от обичайното. Закрачихме по улицата, а хората се отдръпваха да ни сторят път.

— Заради тебе, Шибасан, всички ни зяпат — отбеляза Ама.

— Ами ти? Я се погледни! Приличаш на някой гангстер!

— Откъде го измисли това? Нали уж и ти си пънкар?

— Стига сте спорили. И двамата всявате страх — намесих се аз и те млъкнаха.

— Сигурно сме любопитна гледка: гангстер, пънкар и кукла — каза Ама и ни изгледа.

— Колко пъти да ти казвам, че не съм от куклите! Както и да е. Да влезем в някоя кръчма, че ми се пие бира.

Вече бяхме стигнали до някаква улица с много заведения и намерихме една евтина кръчма за непретенциозни посетители. След като по японски обичай събухме обувките си до вратата и седнахме на масата, забелязах, че другите посетители ни оглеждат под око и смутено извързват глави. Чукнахме се с по халба бира и заговорихме за татуировки. Първо Ама разказа през какво е минал, а Шибасан си припомни трудностите в началото на кариерата си на татуист и после продължи с обяснения за усилията, които бе вложил в изработката на татуировката ми. Към края на вечерята и двамата се бяха съблекли голи до кръста и спореха разпалено за различни методи, градуиране и

други подобни, непознати за мен неща. Виждайки ги така разгорещени, и аз се развеселих. Осъзнах, че за първи път виждам Шибасан да се забавлява. Дори и когато бяхме насаме, не ми беше показвал тази страна от себе си. Явно и садистите могат да се веселят. Аз се наслаждавах на бирата и от време на време им изкрещях да си облекат дрехите или пък да си затворят устата. Приятна вечеря, хубава бира, разкошен модел за татуировка... Имах ли нужда от нещо повече?

Когато Ама отиде до тоалетната, Шибасан се наведе към мен и ме погали по главата:

— Доволна ли си?

— Напълно — отвърнах аз, и двамата се усмигнахме един на друг, гледайки се право в очите.

— Ще ти направя хубава татуировка — каза Шибасан с увереност в гласа, която ме накара да се почувствам щастлива, че съм го срещнала.

— С твоя талант, предполагам, че няма да те затрудни.

— Искаш да кажеш с моята божия ръка ли? — каза той с измъчена усмивка и разпери пръстите си. — Какво ще правя, ако докато те татуирам, изведнъж ми се прииска да те убия? — очите му отново станаха студени и той вторачи поглед в ръката си.

— Нямам нищо против. Щом така ми е било писано — отвърнах аз, отпих от бирата и видях, че Ама се задава откъм тоалетната.

— За първи път през живота си изпитвам толкова силно желание да убия някого.

Точно в момента, когато Шибасан довърши изречението си, Ама се върна на масата с широка усмивка на лицето си.

— Някой е повърнал в тоалетната. И на мене направо ми прилоша.

Думите на Ама възвърнаха веселото настроение. Седнала между Ама, който беше пребил до смърт друг човек заради мене, и Шибасан, който пък изпитваше неистово желание да ме убие, аз се зачудих дали наистина някой ден един от двамата няма да ми отнеме живота.

След два дни Ама извади всички бутилки алкохол от хладилника, сложи ги в един кухненски шкаф и го заключи с верига с катинар.

— Да не съм алкохоличка, че криеш алкохола от мене!

— Натам си тръгнала — отвърна Ама и скри ключа в джоба си.
— И да не си посмяла, докато ме няма, да си купуваш пиене от денонощния магазин!

С тези думи Ама тръгна на работа. За каква ме мисли? Разбира се, че мога да изкарам един ден без алкохол, възмутих се аз, но за всеки случай опитах здравината на шкафа. До вечерта обаче, когато Ама се върна от работа, вече не бях в състояние да мисля за нищо друго, освен за бира. Нищо чудно, като се има предвид, че пиех всеки ден, и то не само вечер. Пиенето беше станало толкова естествена част от ежедневието ми, че едва сега ми стана ясно колко съм зависима от алкохола. Когато Ама се прибра, излях цялото си раздражение върху него и по лицето му разбрах, че не е изненадан.

— Нали ти казах — може и да не го усещаш, но вече си зависима от алкохола.

— Я си затваряй устата! Не ми се пие. Просто не мога да понасям глупавото ти лице.

— Добре, добре! Опитай се да не мислиш за пиене. Ще отидем да вечеряме и ще си легнем рано-рано. Утре е съдбовен ден.

Примирителните думи на Ама само усилиха раздражението ми, но все пак се приготвих за излизане. Вечеряхме телешко с ориз, което без алкохол ми се стори толкова сладко, че реших да го удавя в пикантен сос, за да мога да го изям. Ама ме наблюдаваше с майчинска загриженост. Аз, ядосана, на няколко пъти го плеснах по главата.

Когато се прибрахме в апартамента, Ама започна да ми заповядва да правя това и онова и въпреки че беше едва осем часа, ме накара да си взема вана. Когато излязох от банята, той ми даде да облека удобни спортни дрехи и да изпия чаша топло мляко, в което беше изсипал огромно количество захар. След това ме сложи да си легна, въпреки протестите ми:

— В никакъв случай не мога да заспя толкова рано. По кое време мислиш, че си легнах снощи?

— Опитай поне да затвориш очи. Искаш ли да броим овце?

Без да дочака отговора ми, Ама започна да брой овце и на мене не ми оставаше нищо друго, освен да затворя очи. Когато стигна до около 100, той неочаквано спря, прегърна ме и попита:

— Може ли утре да дойда с теб?

— От къде на къде? Нали си на работа?

Ама сведе поглед.

— Не че нямам доверие на Шибасан, но все пак малко ми е нервно, нали ще сте само двамата...

Аз си поех дъх и го успокоих:

— Няма за какво да се безпокоиш. Шибасан е професионалист. Няма да тръгне да ми посяга.

Увереността ми малко го поуспокои, но по изражението му разбрах, че не е напълно убеден.

— Все пак внимавай! Понякога наистина не знам какво му минава през ума.

— Е, не всички са прозрачни като тебе.

Ама се засмя, макар и не напълно убеден. Съблече дрехите ми, накара ме да легна по корем и прокарайки пръсти по гърба ми, го зацелува.

— Утре тук ще танцува дракон.

— И кирин.

— Струва ми се цяло престъпление да се разваля тази бяла кожа, но татуировката ще те направи още по-сексапилна.

Той продължи да гали гърба ми и влезе в мен изотзад, но както обикновено, се изпразни между краката ми и аз, както обикновено, мърморейки, се отправих към банята. Когато излязох, Ама пак започна да се извинява и разтри цялото ми тяло от глава до пети. Усетих как се отпускам, съзнанието ми се замъгли и се унесох в сън. Последната ми мисъл беше, че на другия ден, преди да изляза, ще разширя дупката в езика си до размер 10.

Когато пристигнах в студиото на Шибасан, на вратата вече беше закачена табелката „Затворено“. Беше горещо и роклята ми беше влажна от пот. Вратата не беше заключена и когато я отворих, погледът ми срещна очите на Шибасан, който пиеше кафе от другата страна на щанда.

— Заповядай — весело извика той и ми махна с ръка.

Веднага минахме в задната стаичка, където на масата беше оставен шаблонът за татуировката. Шибасан сложи на масата черна кожена чанта и бавно я отвори. Вътре имаше множество инструменти,

за чието предназначение само се досещах — наглавници с по няколко игли, различни видове мастило и други подобни.

— Добре ли се наспа снощи?

— Ама ме накара да си легна в осем.

Шибасан се засмя и постла чаршаф на кушетката.

— Съблечи се и легни с глава към етажерката — каза Шибасан, без да ме погледне, докато изваждаше нужните игли и мастило.

Съблякох роклята си, свалих сутиена и легнах на кушетката.

— Днес ще направя само очертанятията, но те определят цялата татуировка, така че, ако искаш да променя нещо, сега е моментът. След това няма връщане назад.

Повдигнах само горната половина на тялото си и се обърнах към Шибасан:

— Единствената ми молба е да не рисуваш очи нито на дракона, нито на кирина.

Желанието ми явно се стори необичайно на Шибасан и той се поколеба, преди да проговори.

— Искаш да кажеш да не рисувам зениците им?

— Да, да не могат да виждат.

— Защо?

— Чувал ли си легендата за Гарьоотенсей, белия дракон от стената на храма? Когато му изрисували очи, той разперил криле и отлетял.

Шибасан кимна замислено, вдигна очи към тавана, след което се обърна към мен:

— Добре, разбрах, няма да им рисувам очи. За да запазя баланса на лицата обаче, ще трябва да усиля зелената линия около очите. Съгласна ли си?

— Разбира се. Благодаря ти, Шибасан.

— Много си претенциозна — оплака се Шибасан, седна на стол до кушетката и ме погали по бузата. След това той обръсна мъха по гърба ми, започвайки от дясното рамо чак до кръста, дезинфекцира мястото и копира линиите от шаблона върху кожата ми с оризова хартия. Показа ми резултата в огледалото и ме попита дали съм доволна. Казах му, че ми харесва, и той извади от чантата някакъв инструмент, който приличаше на дебела химикалка с дръжка. Предположих, че това е инструментът за татуиране.

— Шибасан, виж, разширих дупката на езика си до размер 10. Обърнах се да му покажа езика си и Шибасан ми се усмихна широко.

— Значи и там има напредък. Обаче не трябва да избързваш. За разлика от ушите, езикът, възпали ли се веднъж, няма оправяне.

— Ясно.

— Болеше ли? — попита ме и прокара пръст по устните ми.

— Да.

После ме погали по главата:

— Да започваме.

Шибасан сложи ръка на гърба ми и аз усетих студенината на гумената ръкавица. Дадох му знак с глава, че съм готова, и почти моментално силна болка прониза тялото ми. Не болеше толкова силно, колкото си представях, но всеки път, когато иглата докосваше кожата ми, усещах как мускулите ми се свиват от напрежение.

— Опитай се да издишваш, когато вкарвам иглата, и да вдишваш, когато я изкарвам.

Вслушах се в съвета на Шибасан и болката понамаля. Той рисува по гърба ми цели два часа, без да пророни и дума. От време на време се извързвах да го погледна, но той не ми обръщаше внимание, съсредоточен в работата си до такава степен, че дори не си правеше труда да попие потта от челото си. След като приключи, той избърса гърба ми с кърпа, протегна се и разкърши рамене.

— Ти наистина си доста издръжлива на болка. Първия път повечето хора не спират да се оплакват колко ги боли.

— Аз съм си такава, безчувствена.

— Онзи ден не ми се стори никак безчувствена...

Шибасан запали цигара, смукна дълбоко и ми я подаде, а след това запали още една и за себе си.

— Много си добър...

— Не го направих от добрина, просто най-хубаво ми е първото всмукване.

— Аз пък мисля, че най-хубаво е второто.

Той се подсмихна, но не каза нищо.

— Прииска ли ти се да ме убиеш, докато ме татуираше?

— Да, затова така се бях съсредоточил.

Както бях легнала, протегнах ръка към пепелника, за да изтърся цигарата си, но върхът ѝ докосна насъбралата се купчинка пепел и аз се загледах в сивите частици, които заиграха във въздуха.

— Ако някой ден животът ти омръзне, нали ще ми позволиш да те убия? — попита Шибасан и сложи ръка на тила ми.

Кимнах, а Шибасан продължи с усмивка:

— А може ли да правя секс с трупа ти?

— Не ми пука какво ще стане с тялото ми след смъртта ми — свих рамене аз.

Няма нищо по-безсмислено от това да се тревожиш за безжизненото си тяло. След смъртта духът ми ще го напусне и ще ми е все тая, дори и да го хвърлят на кучетата. Не разбирам защо някои хора харчат цяло състояние за надгробни камъни. Вярно казват, че мъртвецът е като човек без уста — и да иска, не може да изрази мнението си.

— Сигурно обаче няма да мога да се възбудя, ако не виждам, че страдаш — каза Шибасан, сграбчи косата ми и я издърпа нагоре.

Вратът ми изпраця от неочакваното движение, а Шибасан ме хвана за брадичката, повдигна лицето ми нагоре и попита:

— Искаш ли да го посмучеш?

Кимнах, защото остро почувствах, че не мога, а и не трябва да му отказвам. Повдигнах горната част на тялото си, протягайки ръце към колана му и той ги завърза за врата ми. Този път ме стегна толкова силно, че се зачудих дали не се опитва да ме убие, но той явно нямаше такова намерение, защото започна да ме чука изотзад, вероятно за да не нарани татуировката. Когато свърши, той остана неподвижен известно време, сякаш не можеше да откъсне поглед от гърба ми. Реших да не си слагам сутиена и само навлякох роклята си, а Шибасан, гол от кръста нагоре, все така ме наблюдаваше. Заоглеждах се за кошче, където да изхвърля салфетката, с която бях избърсала спермата от бедрата си, но чух хлопването на външната врата и замръзнах. Шибасан явно също го беше чул, защото намръщено извърна глава по посока на студиото.

— Сигурно е някой клиент... Не заключи ли вратата?

— Забравих, но със сигурност сложих табелата „Затворено“.

Точно в този момент на вратата се показа Ама.

— Луи, ето ме и мене!

— Точно свършихме. Ти не си ли на работа? — попита Шибасан с невинно изражение.

Изтръпнах, като си представих какво щеше да стане, ако Ама беше дошъл десетина минути по-рано.

— Казах им, че имам запек и си тръгнах.

— Освобождават те от работа заради запек? — попитах аз, не вярвайки на ушите си.

— Е, шефът малко ми се ядоса, но какво може да ми направи — засмя се Ама, без да обръща внимание на сарказма в думите ми.

Мушнах изцапаната салфетка под чаршафа на кушетката и позволих на Ама да се полюбува на татуировката ми, след което той обсипа Шибасан с благодарности и похвали и накрая подметна:

— Между другото, Шибасан, нали не си посягал на гаджето ми?

— А, не се безпокой. Не си падам по толкова слаби жени.

Ама се успокои, но изведнъж спря по средата на думата и на лицето му се изписа удивление. Погледнах го гузно и видях, че Шибасан също се е смръщил.

— Защо драконът и киринът нямат очи?

Въздъгнах с облекчение и започнах да му обяснявам защо съм помолила Шибасан да ги остави без очи. Ама закима с разбиране, но след като свърших, каза:

— Моят дракон има очи и въпреки това още не е отлетял...

Цапнах го по главата и вдигнах презрамките на роклята си.

— Известно време избягвай да си вземаш вана и когато се къпеш, не насочвай водната струя към татуировката. Не се трий с хавлията, а само попивай водата. Не забравяй да дезинфекцираш поне два пъти дневно, след което намазвай татуировката с някакъв крем. Много е важно и да избягваш пряката слънчева светлина. След около седмица ще се образува тънка коричка, но не я обелвай, а я остави сама да се олющи. След това ще изчакаме подуването да спадне и ще продължим с нанасянето на цветовете. Обади ми се, когато коричката се олющи.

Шибасан ме потупа леко по рамото, а аз и Ама отговорихме в един глас „Разбрано!“. Ама предложи пак да вечеряме тримата заедно, но Шибасан отказа под претекст, че е още рано да затваря студиото.

Когато излязохме на улицата, аз се опитах да извъртя глава и да видя татуировката си, но зърнах само няколко линии от дракона, които не бяха скрити от роклята. Ама ме наблюдаваше с особено изражение

и когато го погледнах въпросително, той само се намръщи и извърна глава. Раздразнена, забързах напред, но Ама ускори крачка, хвана ме за ръка и попита:

— Луи, защо трябваше да си обличаш рокля, при положение че ти е ясно, че ще трябва да я съблечеш и да останеш само по бикини, когато те татуират?

— Помислих си, че ще ме боли по-малко, ако след това съм с широка, удобна рокля, вместо с тясна тениска.

Ама не отговори, а стисна ръката ми още по-здраво и едва когато спряхме пред един червен светофар, вдигна глава и ме попита:

— Много ли съм жалък?

Лицето му наистина имаше толкова нещастно изражение, че почти го съжалих.

— Е, не много.

Ама се усмихна смутено, а когато и аз му се усмихнах в отговор, ме привлече към себе си и силно ме прегърна. Минувачите започнаха да обръщат глави.

— Сигурно не харесваш мекушави мъже?

— Не особено.

Ама ме притисна още по-здраво и ми стана трудно да дишам.

— Извинявай, но може би вече си разбрала, че те обичам.

Най-после Ама ме пусна и видях, че очите му са зачервени като на наркоман. Погалих го по главата, а той ми отвърна с глупашкия си смях и отново закрачихме по улицата. Вечерта аз се напих до безсъзнание, но на Ама явно му доставяше удоволствие да се грижи за мен.

От инцидента бе изминал цял месец. Всичко ще е наред, всичко ще се оправи — повтарях си аз. Нещата вървяха като по план — продупчих си езика, а и татуировката ми скоро щеше да бъде завършена. Какво ли ще изпитам, когато най-после раздвоя и езика си? Дали деянието ми е оскърбление към Бога, или просто егоизъм?

Живеех, без да се засягам от нищо, без да се привързвам към нищо. Не бях способна да изпитвам дори и омраза. Какъв беше смисълът на всичко това — татуировки, раздвоен език? Какъв беше смисълът да се очаква дори и бъдещето?

Татуировката ми бе окончателно завършена след четири месеца. Бях ходила в студиото на четири сеанса, всеки от който завършваше

със секс. След края на последния, за мое учудване, Шибасан избърса спермата си от корема ми и замислено каза, вперил поглед в тавана:

— Чудя се дали да не си сменя работата...

Не намерих какво да кажа и мълчаливо запалих цигара, а той продължи:

— Мисля да сторя като Ама и да си намеря сериозна приятелка.

— Не виждам каква е връзката със смяната на професията.

— Искам да започна нов живот. Сега моментът — току-що завърших своя шедьовър.

Шибасан разтри главата си с ръка и въздъхна:

— Едва ли ще стане обаче. Аз все така си приказвам, че ще си сменям професията... Не ми обръщай внимание.

Шибасан беше гол до кръста татуираният на ръката му кирин ме наблюдаваше с остър поглед, подобаващ на цар на животните.

Коричката върху татуировката ми се олющи и процесът бе завършен. Двете митични същества бяха станали неразделна част от мене. Сега аз напълно ги притежавах. „Притежавам“ е хубава дума. Аз съм алчна и често ме обзема желание да притежавам това или онова. Притежанието обаче не ми носи радост. Щом получиш нещото, което така силно си желал, възбудата и копнежът моментално се изпаряват. Купиш ли си някоя дреха или чанта, за която дълго си мечтал, те се превръщат просто в част от гардероба ти и скоро загубват привлекателността си. И бракът е един вид притежание. Чрез него се опитваш да притежаваш едно-единствено човешко същество. Дори и без брак, често мъжете се опитват да те превърнат в свое притежание. Чувала съм поговорката, че хванеш ли веднъж рибата на въдицата, няма нужда да ѝ даваш храна. Тогава на рибата не ѝ остава нищо друго, освен да умре или да избяга. Притежанието е опасно нещо и въпреки това хората се опитват да притежават предмети или други човешки същества. Предполагам, че у всеки се крият садомазохистични наклонности и те са в основата на желанието ни да притежаваме. Драконът и киринът на гърба ми са мое притежание. Обвързани сме за цял живот и те не могат, а и няма да ме предадат. Изпълва ме спокойствие, когато гледам незрящите им очи в огледалото. И да искат, не могат да ми избягат. Мои са. Аз ги притежавам.

Разширих дупката в езика си до размер 6. Всеки път, когато намалявам размера, непоносимата болка ме кара да си мисля, че повече от това не може да се разшири. След всяко разширяване храната загубва вкуса си. По цял ден съм раздразнителна и си го изкарвам на Ама. Убеждавам се за сетен път каква егоистка съм. Нищо и никой не ме интересува. Ще ми се всички около мене просто да пукнат.

[10] Около 350 лева. Б.пр. ↑

От прозореца виждам, че светът навън е студен и неприветлив. Тъй като е втората седмица на декември, във въздуха не се усеща и капчица влага. За такива като мен, които от време на време се занимават с почасова работа, смяната на дните от седмицата няма никакво значение. Татуировката ми бе завършена преди повече от месец, но аз все още се чувствах изтощена. Казвах си, че сигурно е заради студа. Всеки ден се молах времето да минава по-бързо, въпреки че следващият ден не ми донасяше избавление. Дори не ми беше ясно от какво искам да се избавя. Нямах никакви грижи, животът ми вървеше като по релси, но въпреки това нямах желание да живея.

Сутрин ставах, изпращах Ама на работа и пак се връщах в леглото. От време на време се захващах с някоя почасова работа, чуках се с Шибасан, дори се срещах с приятели, но нищо не ми доставяше удоволствие. Вечер излизах с Ама, наливах се с алкохол, а когато се приберяхме, продължавах да пия. Май наистина бях станала алкохоличка. Ама виждаше, че не съм на себе си, и не ме насилваше да правим секс, а се притесняваше и се опитваше да ме развесели, бърборейки неспирно, но като видеше, че мрачното изражение на лицето ми не се променя, избухваше в ридания и ме питаше защо съм такава, след което започваше да хленчи, че е разстроен и наранен.

Като го виждах, че страда, у мен се зараждаше желание да се опитам да отговоря на чувствата му, но и това желание скоро бе потушавано от презрението ми към самата мен. Чисто и просто не виждах никаква надежда. И сегашният ми живот, и бъдещето ми бяха обвити в мрак и в края на тунела не виждах светлина. Вече ясно си представях как умирам и странното беше, че дори и това не ме разсмиваше.

Преди да срещна Ама, поне си мислех, че ако нещата опрат до там, ще започна да продавам тялото си, за да преживявам. Сега обаче силите ми стигаха само колкото да ям и да спя. Мислех си, че, по-скоро бих умряла, отколкото да се продавам на миризливи дъртаци. Чудех се кое ли е „по-здравословно“ — да продаваш тялото си, за да преживяваш, или пък да се оставиш да умреш. Май второто е по-здравословно, макар че като се замисли човек, за какво здраве може да се говори, когато си просто един безжизнен труп. Излиза, че първото е по-здравословно.

Нали казват, че сексуално задоволените жени имали по-хубава кожа. Всъщност така или иначе не ми пука дали съм в добро здраве.

Един ден разширих дупката си до размер 4 и езикът ми започна да кърви толкова обилно, че не можех да поема никаква храна и затова напълних стомаха си само с бира. Ама ми се скара, че много избързвам, но, кой знае защо, аз все си мислех, че нямам достатъчно време. Вероятно болните от рак усещат подобен недостиг на време. В живота има моменти, когато нещата просто трябва да се пришпорят малко.

Една вечер, след като се бяхме прибрали и пиехме бира вкъщи, Ама неочаквано ме попита:

— Луи, изпитвала ли си желание да умреш?

— Непрекъснато изпитвам такова желание — отвърнах аз а Ама се вторачи в халвата с бира и въздъхна:

— Няма да позволя на никого да те пипне с пръст. Ако решиш да се самоубиваш, аз ще го направя вместо тебе. Не мога да понеса мисълта, че някой друг, освен мен ще решава съдбата ти.

Думите му ме накараха да си спомня Шибасан. Кого от двамата да избира, когато дойде моментът? Кой ще свърши работата по-добре? Реших на другия ден да отида в студиото и само при мисълта за това усетих, че живеецът ми се възвръща.

На другия ден Ама беше на работа следобед и след като го изпратих, започнах да се приготвям за срещата си с Шибасан. Точно се бях гримирала и се канех да му се обадя, когато иззвъня телефонът ми. Беше Шибасан. Сякаш бе отгатнал намеренията ми.

— Ало?

— Аз съм. Какво правиш?

— Ами нищо особено. Днес се канех да дойда при теб. Ти защо се обаждаш?

— Всъщност обаждам се заради Ама.

— Какво има?

— Знаеш ли дали не се е забърквал в някакъв инцидент през юли?

При думите на Шибасан сърцето ми се сви и пред очите ми изплува образът на Ама, надвесен над мъжа с облян в кръв юмрук.

— Не ми е споменавал нищо. Защо питаш?

— Преди малко идваха от полицията. Искяха да им покажа списъка с имена на клиентите си и да им дам имената на тези, на които съм татуирал дракони. Аз по принцип записвам имената на клиентите само когато дойдат при мен за първи път, и името на Ама не е в този списък, така че дори и да търсят Ама, мисля, че няма причина да се притесняват, но все пак...

— Едва ли става дума за Ама. Аз съм с него през цялото време и щях да съм чула нещо.

— И аз така си помислих. Извинявай за безпокойството. Просто защото казаха, че онзи имал червена коса, а аз си спомних, че през лятото и Ама беше с червена коса, та се зачудих...

Така значи... опитах се да си поема дъх. Сърцето ми се беше разтуптяло толкова силно, че цялото ми тяло се тресеше. Ръката, в която държах телефона, също трепереше. Какво да правя? Ако разкажа всичко на Шибасан, сигурно ще ми олекне, а и той може би щеше да ми даде някакъв разумен съвет. Но това няма ли да усложни нещата? Ако кажа на Шибасан, той ще говори с Ама и не знам какво ще предприеме Ама, когато разбере, че съм видяла съобщението във вестника и съм си премълчала. Дали ще се предаде в полицията? Или пък ще избяга? Въпреки че прекарвахме цялото си време заедно и характерът на Ама не беше чак толкова сложен, стана ми ясно, че не мога да предположа със сигурност каква ще е реакцията му в този случай.

Какво ли минава през ума на човек, заподозрян в убийство? Сигурно си мисли за бъдещето или за близките си, или пък за живота си до момента. Можех само да гадая. Самата аз не можех да си представя собственото си бъдеще, нямаш близки до сърцето си хора, а и алкохолното опиянение не ми позволяваше да видя ясно дори сегашния си живот. Единственото, което изведнъж осъзнах, бе, че с течение на времето бях започнала да изпитвам някакви чувства към Ама.

Шибасан явно се обезпокои от дългото ми мълчание и каза:

— Луи, не се притеснявай. Аз се обадох просто така, за всеки случай. Нали ще дойдеш днес?

— Май днес е по-добре да си остана вкъщи. Благодаря, че се обади. До скоро.

— Наистина ли не можеш да дойдеш? Исках да говоря с теб.

— Може и да мина по-късно. Ще видим.

Затворих телефона и закрачих из стаята, опитвайки се да размисля хладнокръвно, но усетих, че започна да ме обзема раздразнение и реших да си пийна. Отворих бутилка саке, която Ама и аз бяхме решили да изпием заедно, и отпих направо от бутилката. Стана ми хубаво и усетих как алкохолът се разлива из тялото ми и ме успокоява. Течността напълни празния ми стомах. Пресуших бутилката, довърших грима си и с чанта в ръка излязох от апартамента.

— Добър ден!

— Какви са тези формалности — намръщи се Шибасан, обръщайки се, за да ме погледне, когато влязох в студиото. — Какво ти има?

Усмихнах му се измъчено и приближих. Откъм щанда ме удари миризмата на ароматни пръчици и усетих, че ми се повдига.

— Не се шегувам. Изглеждаш ужасно.

— Какво искаш да кажеш?

— Кога беше тук за последен път?

— Преди около две седмици.

— Колко килограма си смъкнала оттогава?

— Откъде да знам. Ама няма кантарче.

— Отвратително слаба си, лицето ти е бяло като платно, а и вониш на алкохол.

Огледах се в стъклото на витрината. Вярно бе! Слаба съм като комар — отвратих се от самата себе си. Веднъж загубиш ли желание за живот... помислих си и ми дойде наум, че напоследък само се наливам с алкохол и единствената твърда храна, която слагам в уста, са ядките, които сервираат за мезе на бирата. Опитах се да си спомня кога за последен път съм яла нормална храна и като не успях, се разтресох в истеричен смях.

— Ама не те ли храни?

— Ама непрекъснато ме насилва да ям, но на мен ми стига да си пийна.

— Ако продължаваш все така, ще умреш от глад, преди да успееш да се самоубиеш.

— Нямам никакво намерение да се самоубивам.

С тези думи минах покрай Шибасан и влязох в задната стаичка.

— Ще ида да ти купя нещо за ядене. Яде ли ти се нещо специално?

— Щом ще ходиш, купи ми бира.

— В хладилника има бира. Не искаш ли нещо друго?

— Шибасан, ти убивал ли си някого?

Шибасан се обърна към мен и усетих как острият му поглед пронизва тялото ми като болка.

— Ами... — промърмори той и ме погали по главата.

Не знам защо, но изведнъж ме обхвана непоносима тъга и от очите ми закапаха сълзи.

— Какво чувство изпита? — попитах с разтреперен глас.

— Изпитах удоволствие — отвърна той, сякаш го бях попитала как е прекарал под душа. Намерила съм кого да питам, помислих си аз и съжалих, че съм се разплакала.

— Съблечи се! — заповяда ми внезапно Шибасан.

— Нали щеше да ходиш до магазина?

— Разплаканото ти лице ме възбуди.

Послушно се съблякох и останала само по бельо, протегнах ръка към Шибасан, който днес, за разлика от обикновено, беше облечен в бяла тениска и сив панталон. Той откопча колана си, вдигна ме и ме сложи да легна на кушетката. Усетих как слабините ми се затоплят под студения поглед на Шибасан. Скоро пръстите и penisът му бяха по всички кътчета и гънки на тялото ми, а аз се загърчих от болка и удоволствие. Струваше ми се, че всеки път пръстите му ме докосват все по-грубо. Ако продължава така, един ден ще ме убие.

Когато свършихме, Шибасан стана да вземе цигарите, седна до мен, запали една и каза:

— Омъжи се за мен!

— Това ли имаше предвид, като каза, че искаш да говорим?

— Не виждаш ли, че нито ти можеш да се оправяш с Ама, нито той с тебе. С една дума, никак не си подходите.

— И по тази причина трябва да се омъжа за теб?

— Това няма нищо общо. Просто реших, че ми е време да се ожения.

Думите на Шибасан прозвучаха безгрижно. Време му било да се ожени... Това се казва обяснение в любов! Без да дочака отговора ми, Шибасан стана от кушетката и от чекмеджето на бюрото си извади някакъв предмет.

— И пръстен съм ти направил — каза той и ми подаде огромен сребърен пръстен, който би покрил целия ми пръст чак до нокътя.

Годежен пръстен в стил пънк, помислих си аз, но видях, че всъщност пръстенът бе изработен с голямо майсторство и дори имаше сгъвки, така че да можеш да движиш пръста си. Сложих го на показалеца на дясната си ръка.

— Сам ли го изработи?

— Това е едно от хобитата ми. Е, не е съвсем в твой стил...

— Нищо подобно. Много ми харесва. Вярно, че е малко тежичък... — казах аз и се засмях, а Шибасан ми отвърна с измъчена усмивка.

— Благодаря — целунах го по бузата аз, а той леко ме отблъсна, каза, че отива до магазина, и излезе. Замислих се върху думите му. Какво иска да каже с това, че Ама и аз не си подходдаме? Въобще има ли хора, които напълно си подходдат? Опитах да си представя евентуалния си брак с Шибасан, но идеята ми се стори съвсем нереалистична. Въобще, струваше ми се, че самата аз не се намирам в реалността, а се гледам някъде отвисоко — потънала в мисли, с цигара между пръстите. Не чувствах нищо, не вярвах в нищо. Усещах, че съм жива само когато изпитвах болка.

Шибасан се бърна от магазина с пълна торба.

— Ето, вземи и яж — каза той и остави пред мен две готови блюда. — Телешки и свински котлети с ориз. Кое искаш?

— Не ми се яде. Може ли да си взема бира от хладилника?

Без да дочакам отговора му, станах, извадих бира от хладилника и, седнала на стола, отпих направо от бутилката. Шибасан ме погледна, сякаш ме смяташе за безнадежден случай, и каза:

— И в това състояние съм готов да се ожения за теб. Стига да се съгласиш.

— Ще си помисля! — извиках развеселено и пресуших бутилката.

Тръгнах си, преди да се е стъмнило. Навън духаше студен вятър. Колко ли още мога да издържа на този живот? Едва ли ще е дълго.

Когато се прибрах, реших да разширя дупката на езика си до размер 2. Натиснах новата обица и от дупката бликна кръв, а очите ми се насълзиха от болка. Защо ли се подлагах на всичко това? Ама ще ми се скара, като се прибере, помислих си аз, и докато го чаках, изпих още една бира, за да притъпя болката.

Ама така и не се прибра. Това се случваше за първи път, откакто живеехме заедно, и аз бях убедена, че го е сполетяло нещо лошо. Ама винаги се връщаше навреме. Беше извънредно съвестен в това отношение и дори ако трябваше да работи до малко по-късно, непременно се обаждаше да ме предупреди. Позвъних на мобилния му телефон, но веднага се включи телефонният секретар. Дочаках сутринта, без да мигна. Какво да правя? Как да постъпя? Къде ли е Ама сега? Какво прави? За какво си мисли?

Обзе ме чувството, че нещо от живота ми безвъзвратно си е отишло.

— Ама — гласът ми прозвуча жално в празната стая, — разширих дупката си до 2.

Исках да видя как ще се зарадва и ще ми каже, че съм се приближила с още една стъпка към крайната цел. Исках да ми се скара, че съм изпила бутилката саке без него.

След известно време се съвзех, отърсих се от безполезните си мисли и с решителна крачка излязох от апартамента и се отправих към полицията.

— Само роднини ли могат да подават молба за издирване?

— Не, всеки може да подаде.

Безчувственото отношение на полицаия ме разгневи.

— Да не забравиш да донесеш снимка — подвикна той подире ми.

Без да му отвърна, излязох забързано, въпреки че не знаех накъде отивам, но изведнъж се спрях, осъзнала цялата безизходица на ситуацията, в която се намирах. Не знаех истинското име на Ама и дори не можех да подам молба за издирване!

Вдигнах глава и закрачих отново, този път знаейки къде отивам.

ШИБА-сан ме погледна така, сякаш искаше да ме попита нещо, но размисли и си замълча.

— Как е истинското име на Ама?! Какво те е прихванало така изведнъж?

— Снощи не се прибра вкъщи. Искам да подам молба за издирване.

— Ти не знаеш ли истинското му име?

— Не го знам.

— Нали живеете заедно?

— И какво от това?

Очите ми се наляха със сълзи.

— Я се стегни! Не си ли виждала табелката на вратата? Не си ли прочела името му върху някой пощенски плик?

ШИБА-сан изглеждаше стреснат от сълзите ми.

— Ама няма табелка на вратата, а пощенската му кутия е толкова препълнена с рекламни брошури, че никога не съм я отваряла.

— Значи снощи, както обикновено, тръгна на работа и оттогава не се е прибирал?

— Да, няма го от снощи.

— Какво толкова си се притеснила само за една нощ! Случва се човек и да не се прибере някоя вечер. Ама да не е дете.

Безгрижното му отношение ме вбеси.

— Това се случва за първи път. Ако се наложи да закъснее дори само с половин час, винаги ми се обажда.

— И така да е... — промърмори ШИБА-сан и наведе глава.

Може би е прав. Може би няма защо да се притеснявам толкова... само една... Но не, още сега трябва да започнем да го търсим, реших аз и представих най-убедителния си аргумент:

— Има вероятност Ама да е убил един човек.

— За инцидента, за който ти се обадох, ли става дума?

— Да, всичко стана по моя вина. Трябваше просто да си подмина и Ама нямаше да го пребие. Но откъде можех да знам, че ще го пребие до смърт. Видях съобщението във вестника, но все още не ми се вярва, че става дума за Ама.

ШИБА-сан стисна силно ръката ми и каза:

— Ако подадем молба за издирване, сигурно ще го заловят. Може би е разбрал, че го търсят, и е решил да се покрие. По-добре да се направим, че нищо не знаем, за да му дадем време да избяга.

— Притеснявам се за него. Измъчва ме мисълта, че не знам къде е, какво прави, какво мисли. Той не би тръгнал никъде без мен. Сигурна съм, че щеше да ме вземе със себе си.

— Добре тогава, ще дойда с теб в полицията.

Шибасан затвори студиото и отидохме в полицията, където той подаде молбата за издирване, оставяйки снимка на Ама гол от кръста нагоре.

— Ти си имал и негова снимка — учудих се аз.

— Направих я, когато му татуирах дракона.

— Кадзунори Амада — прочете на глас полицаят името от молбата и така научих истинското име на Ама.

Значи Ама не е съкратено от Амадеус. Когато го видях отново, така ще го юрна!... При тази мисъл очите ми се напълниха със сълзи, които не успях да удържа. Шибасан ме погали по главата и ме заведе до чакалнята, където седнах на един стол и дадох воля на сълзите си. Защо? Защо Ама ми бе отнет така неочаквано — питах се аз и, приведена на две, ридях на висок глас. Шибасан приключи с формалностите и дойде при мен. Погледът ми беше замъглен от сълзи и колкото и да ги бършех с ръкава си, те пак руковаха. Отидохме с такси до апартамента на Ама.

— Ама — повиках го от коридора, но не получих отговор.

Шибасан ме погали по главата и избърса сълзите ми. Седнах направо на дървения под и се разплаках, а Шибасан ме наблюдаваше от леглото.

— Защо? Защо? — закрепях аз и заудрях с юмруци по пода. — Защо? Защо Ама ме изостави?

Щом сълзите ми пресъхнаха, усетих, че ме обзема гняв. Заскърцах със зъби и от устата ми се чу звук, сякаш нещо вътре се счупи. Завъртях език и усетих, че съм отчупила късче от развален зъб. Схрусках го и го глътнах. Исках да стане частица от мен. Исках всичко да стане частица от мен. Исках и Ама да се стопи в мен и да стане част от мен завинаги. Не исках да го загубя. Нали ми каза, че ме обича? Защо тогава ме напусна? Как може да ме остави да страдам така? Риданията ми разтърсваха тишината на стаята. Отворих кутията за

бижута, в която аз и Ама държахме обиците си, и извадих халка с размер 0. Едва предния ден бях разширила дупката до размер 2, но реших, че е дошло времето и за размер 0. Шибасан пребледня, като видя какво съм си наумила, и извика:

— Това не е ли размер 0? Нали довчера носеше 4?

С нищо не показах, че съм го чула, отидох пред огледалото, извадих обицата от езика си и с огромно усилие започнах да тикам новата обица в дупката. Въпреки че ме пронизваше остра болка, не се разколебах. Шибасан протегна ръка и се опита да ме спре, но вече беше късно.

— Какво, по дяволите, правиш? Покажи си езика!

Изплезих език и от него закапа кръв, която се смеси със сълзите ми.

— Извади обицата!

Аз поклатих отрицателно глава и по лицето на Шибасан се изписа отчаяние.

— Нали ти казах да не бързаш — каза той и здраво ме прегърна.

Шибасан ме прегръщаше за първи път. Не знаех как да реагирам и просто притихнах в ръцете му, преглъщайки кръвта, която се процеждаше от езика ми.

— Стигна ли до 00, ще го разрежа — заканих се аз и думите ми прозвучаха глупаво, сякаш ги бе изрекъл Ама.

Усетих, че сълзите ми са пресъхнали. Какво ли ще каже Ама, като види, че вече съм си сложила обица 0? Сигурно ще се зарадва и ще ми каже през смях „Още малко остана“.

Цял ден се наливах с бира и плаках в очакване на Ама, а Шибасан ме наблюдаваше, без да продума. Отново настана вечер и в стаята застудя. Шибасан включи отоплението и метна одеяло върху раменете ми. Езикът ми вече не кървеше, но сълзите ми не преставаха. Гневът ми се сменяше с тъга, а тъгата — с гняв. На всеки няколко секунди поглеждах часовника и проверявах мобилния си телефон. Позвъних на Ама, но отново се включи телефонният секретар.

— Шибасан, знаеш ли къде работи Ама?

— Ти не знаеш ли? — удиви се той.

Имаше право да се удивлява. Ама и аз не знаехме нищо един за друг.

— Ама работи в магазин за дрехи втора употреба. Значи още не си се обадила там?

— Не съм.

Шибасан набра някакъв номер и го чух да казва: аз съм... да питам за Ама... значи не е идвал... не се е прибирал... добре, ще се обадя...

— Вчера е бил на работа и си е тръгнал за вкъщи както обикновено. Днес не е ходил, а и не се е обаждал. Шефът му е много ядосан. Всъщност собственикът на магазина ми е познат и тъй като дължеше услуга, го помолих да вземе Ама на работа.

Наистина не знаех нищо за Ама. Довчера си мислех, че това, което виждам пред очите си, ми е достатъчно. Сега обаче се измъчвах точно поради това. Защо никога не настоях да науча истинското му име и не го попитах за семейството му?

— Ама има ли семейство?

— Не съм сигурен, но май е споменавал баща си.

При тези думи на Шибасан отново се разплаках.

— Не искаш ли да хапнем нещо? Аз умирам от глад.

Риданията ми се усилиха, защото си спомних, че докато пълнех стомаха си с бира, Ама беше вечно гладен.

— Ти хапни, Шибасан, а аз ще чакам тук.

Шибасан не отговори, а отиде в кухнята и отвори хладилника. Чух го да си мърмори, че няма нищо друго, освен бира. В този момент звънна мобилният му телефон.

— Телефонът ти! — изкрещях аз и му го хвърлих.

Сърцето ми туптеше толкова силно, че ми прилоша.

— Да... да... добре... разбрах... тръгваме веднага.

Шибасан затвори телефона, сложи ръка на рамото ми и ме погледна в очите:

— В град Йокосука е намерен някакъв труп. Може и да не е Ама, но имал татуировка на дракон. Трябва да отидем да идентифицираме тялото.

Ама бе мъртъв. Тялото, което видях в моргата, не беше Ама, а просто един студен, безжизнен труп. Човекът Ама вече не съществуваше.

Почти загубих съзнание, когато ми показаха снимки от местопрестъплението. Върху гърдите му с нож бе изрисувана някаква кървава плетеница, а цялото му тяло бе покрито с белези от изгаряния с цигара. Бяха изтръгнали ноктите и на краката, и на ръцете му, а в пениса бяха забучили ароматна пръчица. На места късата му коса бе отскубната и по скалпа му се виждаше засъхнала кръв. Някой го беше измъчвал жестоко, преди да го убие. Това човешко същество, което смятах, че притежавам, се бе превърнало в нещо неузнаваемо. За първи път в живота си изпитвах толкова дълбоко отчаяние. Изнесоха тялото на Ама, за да му направят аутопсия — да го нарежат още повече, но вече не бях способна да изпитам дори гняв. Спомних си, че когато Ама тръгваше за работа, аз вече си мислех за Шибасан и без дори да се обърна, му бях извикала: „До довечера!“ Това бяха последните ми думи към него.

На излизане от моргата Шибасан ме хвана под ръка и всеки път, когато краката ми се подкосяваха, ме подхващаше здраво под мишница.

Вече бях сигурна, че в края на тунела няма светлина.

- Стегни се!
- Не мога.
- Хапни поне малко ориз!
- Не мога.
- Опитай се да поспиш!
- Не мога.

Откакто бяха намерили Ама, живеех у Шибасан, който се грижеше за мен, и този диалог се повтаряше по няколко пъти на ден.

От резултатите от аутопсията разбрахме, че Ама бе починал от задушаване, но е бил жив, когато са го измъчвали. Вече ми беше все едно. Исках само едно — да намерят убиеца. В началото бях убедена, че са го сторили приятели на пребития гангстер, но после реших, че мъченията, на които е бил подложен, са твърде изтънчени и тях. Които

и да бяха убийците, искаше ми се да бяха изхвърлили трупа в Токийския залив. Искаше ми се да не бях виждала тялото му в такъв вид. Така поне щях да продължа да се самозалъгвам, че може би все още е жив. Вече знаех, че Ама бе убил онзи гангстер, но сега това нямаше никакво значение — и жертвата, и убиецът бяха вече мъртви. Всичко бе загубило смисъл.

Отидох на погребението на Ама. Баща му изглеждаше добър човек и не се разгневи, въпреки че русата ми коса съвсем не подходеше на траурното облекло. В крематориума отвориха капака на ковчега, но аз не намерих сили да погледна лицето на Ама отново. Не исках да се сбогувам с него. Исках да вярвам, че онзи труп в моргата и това тяло в ковчега всъщност принадлежат на друг човек. Единственото, което ми оставаше, бе да се самозалъгвам и да се опитам да се скрия от реалността. Болката, която изпитвах, означаваше ли, че все пак бях обичала Ама?

— Кога най-сетне ще заловите убиеца! — обърнах се към полицаите след погребението.

— Полагаме всички усилия.

— По-конкретно?

— Луи, престани! — задърпа ме Шибасан.

Трудно ми беше да сдържа гнева си. За какво са дошли на погребението? Да не би да ги притеснявам с въпросите си? Сигурно не искат да хвърлят усилията си напразно, мислят си: нали самият Ама е убиец, какво толкова ще се престараваме...

— Луи, престани, не изпадай в истерия.

Строполих се на земята и се разридах. Тъпи полицаи! Да вървят по дяволите!

Даже не намирах думи да изразя гнева си. Колко съм жалка!

От смъртта на Ама изминаха пет дни. Убиецът още не е заловен. Живея у Шибасан и не съм излизала навън, освен когато веднъж самият той ме заведе в болницата. Шибасан ми позволи да му

помагам в студиото. Понякога той се опитва да прави секс с мене, но не се получава, тъй като лицето ми остава безизразно, дори и когато започва да ме души. В такива моменти единственото ми желание е да ме убие по-скоро. Ако го бях помолила, сигурно щеше да го стори. Не знам дали просто не намирах сили да го помоля, или у мен все още беше останала някаква жажда за живот, или пък се надявах, че Ама е жив. Каквато и да бе причината, важното беше, че все така влачех безсмисленото си съществуване. Животът ми без Ама беше скучен — монотонно, скучно ежедневие без секс. Съвсем бях престанала да се храня и само за шест месеца теглото ми бе намаляло от 42 на 34 килограма. Каква е ползата да ядеш, като всичко така или иначе се изхвърля навън. И въпреки че не поемах нищо друго, освен бира, пак трябваше да ходя до тоалетна по голяма нужда. Лекарят ми обясни, че това се дължало на някакви запаси в дебелото черво. Каза ми още, че ако продължавам така, ще умра от изтощение, и ми препоръча да вляза в болница, но Шибасан се възпротиви. Не разбирах за какво му е момиче, което дори не можеше да се чука?

— Луи, моля ти се, подреди тези неща на етажерката! Взех обиците, на които току-що бях залепила етикетчета с цени, и тръгнах към етажерката. Шибасан се беше захванал с основно почистване на студиото — дали пък не се опитваше да започне отначало, на чисто? Това ми припомни, че годината е към края си и скоро ще дойде и Коледа.

— Шибасан...

— Не мислиш ли, че е време да престанеш да ми викаш Шибасан?

Зачудих се дали това значи, че ме смята за свое гадже.

— Казвам се Кидзуки Шибата.

Вече знаех името му, тъй като го бях прочела на табелката на вратата.

— Кидзуки звучи като име на жена и сигурно затова всички ми казват Шибата.

— Как искаш да ти казвам аз?

— Кидзуки.

С Ама никога не бяхме водили подобен разговор. Обикновен разговор, който всички нормални двойки водят. Може би затова не можех да се примиря със загубата му. Имаше толкова много обикновени неща, за които не бяхме говорили. Едва на погребението разбрах, че е на осемнайсет години, което значи, че аз бях с година по-голяма от него. Нормалните двойки разговарят за такива неща още на първата си среща.

— Кидзуки!... — стори ми се неестествено да го наричам така, но реших все пак да опитам.

— Какво има?

— Тази етажерка е препълнена.

— Сложи ги, където искаш — на съседната етажерка или пък ги напъхай ей там.

Обиците отново ми напомниха за Ама. След смъртта му се бях отказала да разширявам дупката на езика си, въпреки че вече не ме болеше. Струваше ми се безсмислено да го правя, ако няма с кого да го споделя. Може би това е била и целта ми — да раздвоя езика си само за да приличам на Ама. Следващата стъпка беше да разширя дупката до размер 00, след което Ама бе разрязал езика си.

— Луи, може ли да те попитам как е пълното ти име?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Затова те питам.

— Луи. Идва от Луи Вюитон.

— Имах предвид истинското ти име.

— Луи Накадзава.

— Значи Луи все пак е истинското ти име. Имаш ли семейство?

— Не знам защо хората често си мислят, че съм без родители, но всъщност и майка ми, и баща ми са живи и здрави и живеят в префектура Сайтама.

— Виж ти! Трябва да се запозная с тях някой ден.

На другия ден отидох в полицията. Сутринта се бяха обадили, че имат нова информация, и тъй като Шиба-сан трябваше да отвори студиото, реших да отида сама. Гримирах се и си облякох рокля, за която знаех, че се харесва на Ама.

— Установихме, че белезите от изгорено са от цигари „Марлборо Ментол“, а ароматната пръчица в пениса му е „Екстаз“, с мирис на мускус, внос от САЩ.

И какво от това, помислих си аз и усетих, че ме обзема гняв. Каква работа ми върши тази информация — Ама, Шибасан, Маки и аз, всички пушим „Марлборо Ментол“.

— Ароматни пръчици можеш да си купиш отвсякъде.

— Да, но точно тези се продават само в областта на Токио. А има и още нещо.

По лицето на полицаия се изписа смущение:

— Знаете ли дали приятелят ви е имал бисексуални наклонности?

Възмущението ми нямаше граници и почти загубих контрол. Знаех, че полицаят не се опитва да ме нарани нарочно, и все пак ми се прииска да пробия дупка в лицето му с пръстена от Шибасан.

— Защо питате? Да не би да е бил изнасилен?

— Да, според резултатите от аутопсията.

Поех дълбоко дъх и разрових паметта си. Ама нямаше никакви необичайни сексуални наклонности. Сексуалният ни живот бе нормален до такава степен, не вече бе започнал да ми омръзва. Повдигна ми се само при мисълта, че е бил изнасилен от някой мъж.

— Със сигурност мога да кажа, че нямаше никакви бисексуални наклонности.

На излизане се постарах да отправя поглед, изпълнен с омраза, към всеки полицаи, когото срещнах.

Отворих вратата на студиото и се усмихнах на Шибасан, който пушеше, седнал зад щанда. Не исках да омърсявам образа на Ама и нямах намерение да му казвам, че е бил изнасилен.

— Нищо ново.

— А ти какво очакваше? — каза Шибасан, имитирайки усмивката ми.

След смъртта на Ама Шибасан започна да се отнася по-добре към мен. Езикът му беше все така груб, но и в изражението на лицето му, и в действията му личеше загриженост. И сега той ме заведе в

задната стаичка, сложи ме да легна на кушетката и се върна в студиото. Полежах известно време, но реших, че няма да мога да заспя, както съм трезвена, извадих някакво евтино червено вино от хладилника и отпих направо от бутилката.

За първи път от дълго време изпитах глад, затова отчупих парче хляб и изядох една хапка, но от миризмата на мая ми се повдигна и го върнах обратно в хладилника. С бутилката вино в ръка седнах на стола пред работната маса на Шибасан и извадих от тоалетната си чантичка двата зъба, които Ама бе нарекъл „доказателство за любовта си“. Какъв ли е смисълът на това доказателство сега, когато Ама е мъртъв? Защо след смъртта на Ама бях започнала да се вирам в тях така често и продължително, сякаш се надявах да намеря някакъв отговор? Всеки път, когато ги слагах обратно в чантичката, ме обземаше непоносимо чувство на безнадеждност. Помислих си, че ако не са непрекъснато пред очите ми, може би ще престана да мисля и за Ама. Прибрах ги обратно в чантичката и в този момент пред погледа ми попадна увит в тънка хартия пакет, който се подаваше от чекмеджето. Дръпнах го, обзета от мрачно предчувствие. Бяха ароматни пръчици „Екстаз“, с мирис на мускус.

Станах и, прекосявайки студиото, извиках на Шибасан, че отивам до магазина.

— Кой магазин? — попита Шибасан учудено, но без да му отговарям и без да се обръщам, аз се отправих към вратата. Краката ми сякаш сами ме понесоха към близкия магазин за индийски стоки.

Когато задъхана се върнах в студиото, Шибасан ме погали по главата и попита с угрижен глас:

— Къде беше, Луй? Притесних се.

— Отидох да купя нови ароматни пръчици. Не мога да понасям мириса на мускус, с който е пропито цялото ти студио.

Отидох в задната стая, извадих ароматните пръчици с мирис на мускус от чекмеджето, скърших ги на две и ги хвърлих в кошчето, след което запалих една от новите пръчици, които бях купила току-що.

— Нали нямаш нищо против аромата на кокос?

— Луи, какво те е прихванало?

— Нищо. Всичко е наред. Между другото, Кидзуки, няма да е зле да си пуснеш дълга коса. Предпочитам мъже с дълги коси.

Шибасан се разсмя. Ако беше преди, сигурно щеше да ми кресне да си затварям устата и да ме изгледа студено, но сега каза:
— Защо не? Може и да пробвам.

Вечерта се прибрахме в апартамента на Шибасан и аз успях да преглътна няколко хапки за вечеря. Веднага ми се повдигна, но Шибасан изглеждаше толкова доволен, че направих усилия да задържа храната в стомаха си. После си легнахме и докато го чаках да заспи, се опитвах да си представя по различни начини как Шибасан изнасилва Ама и го удушават. Може би Ама се е смял през цялото време, или пък Шибасан е плакал? Ако наистина Шибасан е убиецът, сигурно е трябвало да стисне гърлото на Ама доста по-силно, отколкото стиска моето по време на секс. Когато се уверих, че Шибасан е заспал дълбоко, аз отидох във всекидневната, изпих една бира и отново извадих двата зъба. Намерих чук, увих зъбите в найлонова торба, а след това — и в кърпа, и започнах да ги троша на прах, усещайки как всеки тъп удар на чука отеква в сърцето ми. После сложих късчетата в устата си и ги преглътнах с бира. Така доказателството за любовта на Ама стана част от мен.

На другия ден аз и Шибасан отворихме студиото заедно. Преглътнах малко късче от хляба, който Шибасан ми беше купил, и видях, че ме наблюдава със задоволство.

— Кидзуки, имам една молба.

— Кажете!

Съблякох роклята си и легнах по корем на кушетката.

— Сигурна ли си?

Кимнах, без да продумам, и Шибасан приготви иглата, с която щеше да нарисова очите на дракона и кирина.

Когато Шибасан ме докосна с иглата, по гърба ми пробяга остра болка. Не зная защо бях решила да се татуирам, но сега знаех много добре какво правя. Дарявайки живот на двете митични същества, аз дарявах живот и на себе си.

— Вече не те ли е страх, че ще отлетят?

— Ако искат, да отлетят — разсмях се аз и скришом хвърлих поглед към Шибасан. Изведнъж ме изпълни увереност, че всичко ще е наред, че Шибасан вече няма да ме подлага на мъчения и ще се грижи

за мен. Дори мисълта, че той е изнасилил и убил Ама, не ми се стори така чудовищна. И докато през главата ми минаваха подобни мисли, в огледалото видях как драконът и кириинът отвориха очи и ме погледнаха.

Малко преди Шибасан да затвори студиото, аз се върнах сама в апартамента му. Застанала пред огледалото, извадих обичката от езика си и започнах да увивам зъболекарски конец от дупката към върха. Когато го опънах, усетих тъпа болка и видях, че са останали само около 5 мм. Хрумна ми просто да ги прережа с бръснарско ножче, но се отказах и отрязах зъболекарския конец, който започна да се развърта като пружина и болката ми изчезна. Погледнах се в огледалото — от езика ми висяха парчета разранено месо, от които капеше слюнка. Заради това ли бях изтърпяла толкова болка? Това ли бях желала толкова силно?

Когато се събудих на другата сутрин, грееше ярко слънце. Измъчваше ме жажда и отидох в кухнята да намеря нещо за пиене. Извадих пластмасова бутилка вода от хладилника и отпивайки жадно, усетих как водата преминава през дупката в езика ми и потича надолу из тялото ми като река.

Шибасан отвори очи, надигна се от леглото и като видя, че се взирам в отражението си в огледалото, учудено разтърка очи.

— Какво правиш?

— През тялото ми потече река.

— Така ли? И аз сънувах странен сън.

— Какъв сън?

— Преди време имах един приятел, който обичаше хип-хоп и в този сън се бяхме уговорили да се срещнем, но аз доста закъснях и той и приятелите му ми бяха много ядосани. Когато най-сетне пристигнах на мястото на срещата, пет-шест души ме наобиколиха и започнаха да пеят някакво рап парче, с което изразяваха гнева си...

Загледах се в Шибасан, който сякаш нямаше намерение да става от леглото, и се замислих дали буйната река в тялото ми ще се поукроти, ако разширя дупката в езика си до 00.

В този момент слънцето ме заслепи и аз примижах с очи.

Издание:

Автор: Хитоми Канехара

Заглавие: Обици и змии

Преводач: Мая Милева

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: японски

Издание: първо

Издател: Жанет-45

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: японска

Печатница: Полиграфически комплекс Жанет 45, Пловдив

Редактор: София Несторова

Художник: Яна Левиева

Коректор: Росица Николова

ISBN: 978-954-491-514-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3509>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.